ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 13, Sayı: 9 (175)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mayıs 1986

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

1 MAYIS, 1 MAYIS
İLK DİLEĞİMİZ
YAŞATACAK SENİ
TUNÇ BİLEĞİMİZ !

Halkımız ABD'nin Libya'ya saldırısına büyük tepki gösterdi
Amerika Ortadoğu'da yeni saldırılara hazırlanıyor

ABD'NİN TOPRAKLARIMIZDAKİ ÜSLERİ KULLANMASI ÖNLENMELİDİR !

15-16 Nisanda Amerikan uçakları Libya'yı bombaladı. Çocuklar, kadınlar katledildi, okullar, hastahaneler yıkıldı. Reagan yönetimi bu saldırısını 6 aydır bizzat kendisinin tırmandırmakta olduğu "Libya teröristtir" kampanyasına dayandırıyor, "Kaddafi'nin ancak böyle bir dersle adam olacağı"nı öne sürüyordu. Oysa Libya saldırısından sonra herkes, TKP MK'nin halkımızı Libya'yla dayanışmaya çağıran 15 Nisan günlü çağrısında belirtilen şu gerçeği daha somut gördü: "Bu saldırının gerçek nedeni, ABD emperyalizminin dünya egemenliği hayalleri, bütün ülkelere ve bütün halklara yalnız ve yalnızca kendi hegemonyacı emellerini dayatma politikasıdır. Dünya devletlerinin ezici çoğunluğu, tüm dünya halkları bu politikayı lanetlediği için Amerikalı devlet teröristleri tek çareyi suçsuz insanların üzerine bomba, ateş, ölüm yağdırmakta görüyorlar."

ABD'nin Libya saldırısı, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de büyük tepkilere yol açtı. Türkiye halkı, Libya halkının yanında yer aldı. Yurdun çeşitli yerlerinde ABD'yi protesto eden pankartlar asıldı. 10 bin insan Libya Arap Halk Cemahiriyesi Bürolarına başvurarak, emperyalizme karşı Libya nın yanında savaşmaya hazır olduğunu bildirdi. İşçiler, öğrenciler ülkenin dört bir yanında bu korsanlığa karşı tepkilerini dile getirdiler. Geniş politik güçler ABD'ye karşı tutum aldı. Milliyet gazetesinde açıklanan bir anket, ülkemiz halkının yüzde 74'ünün kanlı saldırıya karşı çıktığını ve Türkiye'deki ABD üslerinin böylesi saldırılara araç edilmesine izin verilmemesini istediğini gösterdi.

Arkası sayfa 7'de

TEPKİLER...

- "Bu barışa indirilmiş bir darbedir... Saldırı, uzun zamandır eşine raslanmamış bir saldırıdır" diyen eski başbakan ve AP Başkanı Süleyman Demirel, SİA görüşmelerinde Türkiye'nin çıkarlarının korunmasını istedi.
- Eski MSP Başkanı Necmettin Erbakan: "Bu şekilde çılgınca bir hareket, tüm insanlık için tehlike arz etmektedir. Bu bakımdan Türkiye'deki üslerin ABD kontrolü altında bulundurulması konusu tekrar gözden geçirilmelidir."

Arkası sayfa 7'de

KOŞULLAR BİRLEŞMEYİ DAYATIYOR

ABD Türkiye için dost bir bağlaşık mı, yoksa çok tehlikeli bir düşman mı? 24 Ocak politikasıyla ekonomik bunalım aşılabilir mi, yoksa bu politika bunalımı daha da mı derinleştirir? Evren'le, Özal'la, 1982 Anayasası ile demokrasiye geçilebilir mi, yoksa baskı ve işkence, yasak ve terör sürüp gider mi?

TKP bütün bu sorular karşısında baştan beri açık ve net bir tutum aldı, ısrarla aynı görüşleri, aynı hedefleri savundu. Görüntüye aldanmadı, gel geç gelişmelere kapılmadı.

Yukardaki sorulara TKP'nin verdiği yanıtların şaşmaz doğruluğu her bir yeni gelişmede daha açık kanıtlanıyor.

İşte halkımızın doğal bağlaşığı Libya'ya yapılan Amerikan saldırısı! İşte Özal hükümetinin yeni toplu sözleşmelerde yüzde 25'ten fazla ücret zammı verilmeyeceğini açıklaması! İşte hızla büyüyen kısa vadeli dış borçlar. İşte İçişleri Bakanı'nın bütün emniyet örgütüne işçi ve öğrenci hareketini sürekli izleme görevi vermesi...

TKP'nin görüşleri dünyadaki ve ülkedeki koşulların derin, bilimsel analizine dayandığı için doğrulanıyor.

Marksist-Leninist analiz, Amerikan emperyalizminin dünya çapında saldırganlığını artırmasına temel olan nesnel nedenleri ortaya koyu-

Arkası sayfa 7'de

Demokrasi ve Özgürlük için

KOŞULSUZ GENEL POLİTİK AF !

Nisan ayı sonlarında Ankara Emniyet Müdürlüğü tarafından yapılan bir açıklamada "Af doğrultusunda çalışma yaptıkları belirlenen 14 kişinin yakalandığı" belirtiliyordu. Genel af çıkarılmasını istemek, bu doğrultuda çalışmak niye suç olsun? Rejimin elebaşları, genel politik af isteminin demokrasi isteminin bir ifadesi olduğunu, bunun kendi suç dosyalarının açılmasına varacağını biliyorlar; o nedenle de af isteyenlere saldırıyorlar.

Artık rejimin yükselen genel politik af savaşımını etkisizleştirmek için başvurduğu İnfaz Yasası geri tepmeye başlıyor. Ülkede özgürlüğün, demokrasinin yolunun ancak koşulsuz, genel bir politik af ile açılabileceği daha iyi anlaşılıyor. Nitekim bundan duyduğu korku ile Evren Trabzon'da yaptığı konuşmada genel af isteyenlere tekrar çattı. İşkencelere karşı çıkanları, genel af isteyenleri "terörist" olarak göstermeye kalkışan Evren "Onlar liderlerini hapishanelerden kurtarmaya çalışıyor-

Arkası Sayfa 5'de

YENİ CUMHURBAŞKANI YENİ ANAYASA !

Rejim ve yandaşları, 82 Anayasası'nın değiştirilmesi ve bu amaçla demokrasi güçleri arasında diyaloğun güçlendirilmesi isteminin üzerini küllendirmek çabasındalar. Ne ki, Evren, Nisan ayının ilk yarısında Karadeniz'e yaptığı gezi sırasında konuya yine de değinmek zorunda kaldı. Yaptığı konuşmalarda "Yalnız kaldım" diyerek, "anayasayı kendinden başka savunanın kalmadığından" yakındı.

Hemen ardından, apar topar, 12 Eylülcü profesörlerle Cumhurbaşkanlığı Konseyi'ndeki cuntacı generallerin boy gösterdiği bir toplantı düzenlendi. Bu sözde profesörlerin "Anayasa'nın tümüyle değiştirilmesi isteminin ihtilalci bir anlayıştan kaynaklandığına" ilişkin fetvalar vererek Evren'e arka çıktıkları bu toplantı, gerçekte 82 Anayasası'nı savunanların ne kadar küçük bir azınlık olduğunu gözler önüne sermekten başka bir işe yaramadı. Aynı günlerde

Arkası Sayfa 5'de

Her düzeyde parti yöneticiliğini iyileştirmek için

MK 5. Plenumu, saptadığı tüm görevleri her düzeyde yönetimi güçlendirme kararıyla bağladı. Daha güçlü bir TKP için, MK üyesinden hücre sekreterine dek tüm yönetici parti kadrolarının güçlendirilmesi, çalışma biçimlerinin geliştirilmesi ve her düzeyde parti denetiminin disiplinle uygulanması zorunludur.

Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri'nde, 5. Kongre öncesinde MK ve PB'dan taban örgütlerine dek yönetim faaliyetinin yetersiz kaldığı, kadro seçme, yerleştirme ve yetiştirme işlerinde ciddi yanlışlık ve eksikliklerin sözkonusu olduğu saptanmıştı. 1984 Kasımında yapılan MK 3. Plenumunda, yönetici seçimindeki özensizliklerin parti çalışmalarını aksattığına, yönetici nitelikleri olmayan kadroların, tabandan gelen yeni daha aktif yoldaşların gelişmesini körelttiğine dikkat çekildi. MK 5. Plenumu ise partinin yığınlar üzerindeki politik etkisini genişletmek ve parti örgütlerini güçlendirmekte tutulacak ana halkanın her düzeyde parti yöneticiliğini iyileştirmek olduğunu ortaya koydu.

Parti yöneticiliği

"Genel olarak politik partiler, en sorumlu görevlere seçilen, önder olarak adlandırılan en saygın, etkili ve deneyimli kişilerden oluşan az ya da çok devamlılık gösteren gruplarca yönetilirler" diyordu Lenin. (Tüm Yapıtlar, cilt 41, sayfa 24). Parti örgütünün omurgasını oluşturan yöneticiler, parti politikasının, örgüt ilkelerinin ve kararlarının kendi alanlarında uygulanmasını sağlarlar. Kendilerine bağlı üyelerle üst parti örgütü arasında sorumlu halka durumundaki yöneticiler birimlerinde partinin temsilcileridir.

Lenin, yöneticide aranması gereken özelliklerden sözederken konuya "a) dürüstlük, b) politik konum, c) işini bilmesi, d) yöneticilik yetenekleri açısından" (Age. c. 53, s. 97) yaklaşılması gerektiğini belirtiyordu.

Dürüstlük, disiplin, özveri, alçakgönüllülük vb. ahlaksal özellikler günümüz Türkiye'sinin koşullarında tüm komünistler için artan bir önem taşımaktadır. Parti tüzüğümüzde, MK Plenumlarında, Kutlu yoldaşın konuşma ve yazılarında belirtilen ahlaksal istemler tüm partiye, en başta da yönetici kadrolara yöneliktir.

Lenin'in politik konum kavramıyla kastettiği en başta politik bilinçtir. Tüm parti üyeleri, özellikle de yöneticiler parti politikasını iyi bilmek ve yaşama geçirmekle yükümlüdürler. MK 5. Plenumu partimizin gelişen politikasının kadrolarca kavranması ve kavratılması düzeyinin yükseltilmesi görevini öne koydu. Bu alanda yöneticilere dü-

Arkası Sayfa 4'de

DAHA ÇOK HABER, DAHA ÇOK YAZI, PARTİ BASININI GÜÇLENDİR!

Komünist Yarışma

5. Kongreden sonra yapılan ilk MK Plenumunda alınan kararla başlayan, parti merkez organlarını mektupla yazı ve haber göndererek besleme yarışması ikinci yılını tamamladı. Bilindiği gibi Nisan 1985'teki TKP MK 4. Plenumu yarışmanın geleneksellleştirilmesini ve her yılın sonuçlarının 1 Mayıs günlü Atılım'da yayınlanmasını karar altına almıştı. Bu 1 Mayıs'la komünist yarışmamız üçüncü yılına giriyor.

Geçen bir yıl içinde de, parti merkez organları gibi yarışmacılarımız da hızlanan gelişmelere yetişmek, "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP" istemine daha iyi yanıt vermek için yarıştılar. Parti organlarına yazanlar partimizin ideolojik-politik faaliyetinin güçlendirilmesine doğrudan katıldılar ve katıldıkları oranda da bunun sonuçlarından yararlandılar. Yine bir kez daha kanıtlandı ki, parti politikası kavrandığı, bu politika yığınlara ulaştırıldığı ölçüde, parti basınına yapılan katkı artıyor. Öte yandan, yarışmaya katkı, söz ile işin uyumunun bir göstergesi, somut iş üzerinde değerlendirmenin bir ölçütüdür.

Şimdi yığınların politik savaşımını yükseltme yolundan Ulusal Konferansımıza doğru ilerliyoruz. Önümüzdeki hedefler, parti organlarına daha güçlü ve kapsamlı bir katkının yapılmasını zorunlu kılıyor. Ancak, burada gerekli sıçramayı yapmak için asıl görevin artık, parti organlarına doğrudan yazma olanağını değerlendirmede henüz yeterli gayreti göstermemiş olan parti örgütlerine, üye ve sempatizanlarına düştüğü de bilinmelidir.

Komünist yarışmanın üçüncü yılında daha geniş, daha zengin, daha verimli bir katılım için ileri!

Her yarışmacı kendini aşmalı, Atılım okuyan, radyolara kulak veren herkes parti organlarına doğrudan yazmalı!

EN BAŞARILI YARIŞMACILAR

Münevver Bilir, Piraye Coşkun, Çiçekçi, İzmir'den Z.Gençlik Grubu, Gürsel Güner, Parti Yaşıyor-Savaşıyor Kollektifi, K.Ramo, Orhan Utku, M.Ünlü, Arda Yalçın, Kemal Yandaş, Ali Yavuz

Dallara göre başarılı olan öteki yarışmacılar

Yurtiçinden düzenli haber: İbrahim Aktaş, Muhammet Ali, Gülay, Ali Meriç
Yurtdışından haber-yazı: Ürün Doğu, Güçlü Emek, Şafak Karadeniz, Yunanistan Kollektifi
Önemli haber: Mahmut Mekik, B.Memur
Yazı-makale: Deniz Can, Güneş Doğar, Hasan Özdilek, Sami Serin, A.Haydar Temiz, Ahmet Yurtsevdi
İnceleme: Mithat Atacan, E.Coşar, Duygu Çapar
İzlenim-değerlendirme: Nemire Akın, Ayvaz, Doğudan, Ersin Ekin, Işığın Kaynağı, Militan, S. Yoldaş, Yurdakul, Erdinç Yürekli
Yığın çalışması deneyimi: Hasan Bulut, Başaran Grubu, Kitlesel Savaşım
Parti yaşamı: K. Çetiner, H.Doruk, N.Korkmaz, Kenan Polatgil, Ali Yorulmaz
Enformasyon: Sema Ergen, Berivan İnceoğlu, Kerem Yalçın, Levent Yavuz
İşçi mektubu: Özgür Engin, İstanbul'dan Bir Tekstil İşçisi, Hayat Denilen Kavga, M.Sevim, Yığınsal
Türkiye Kürdistanı'ndan mektup: Derê Çiyê, Şahin Keklik, Mehmet Talip
Gençlik mektubu: Hasan Batmaz, Hatice Eren, Figen Korkmaz, Burhan Taş, Özgür Yıdırım
Kadın mektubu: Füsun Işık, PAKTAŞ'tan Bir Kadın İşçi
Cezaevi mektubu: Şahin Kızılırmak
Şiir: Utkucan Barışgüzel
Öykü: Emine Fırat
Ayrıca geçen yarışma dönemi içinde şu yarışmacılarımız öne çıktı: M.Ü.Arkadaşım, Polatlı'dan Barış, Orhan Duru, Yıldız Genç, Gülendam, Marat Hakkı, Rojhad Haydar ve Grubu, Aydın Morçiçek, Adem Sağlam

Sayılarla 1 yıl

Bu yarışma döneminde yazışma adresimize 4313 mektup ulaştı. Yani elimize hergün yaklaşık 12 mektup geçti. Bunların 2844'ü (% 66) yurtiçinden, 1469'u (% 34) yurtdışından postaya verilmiş.

Yurtiçinde, 1448 mektupla (yurtiçi toplamının % 33,6'sı) başı çeken İstanbul'u 639 mektupla İzmir izliyor. İstanbul ve İzmir dışında 51 ilden gönderilen mektuplarda, bu yarışma döneminin sonlarında düzenli bir artış gözlendi. Bu iller arasında Ankara, Hatay ve Diyarbakır başı çekiyor. Konya, İçel, Gaziantep, Malatya, Zonguldak, Eskişehir, Denizli, Bursa, Adana, Kocaeli ve Sakarya illerinden düzenli mektup gönderiliyor. İskenderun ve Tarsus gibi büyük ilçelerimizin yanısıra kimi ilçelerimizden desık sık mektup alıyoruz.

Geçen yarışma döneminde olduğu gibi bu dönemde de dünyanın çok çeşitli ülkelerinden amatör radyocuların gönderdiği "dinleme raporları"nı saymazsak 21 ülkeden postaya verilen yurtdışı mektuplarında Yunanistan başı çekiyor. 473 mektupla tüm yurtdışı mektuplarının % 32'sini gönderen Yunanistan'daki yarışmacılarımızı bir kere de burada kutlamak istiyoruz. Federal Almanya dışındaki Avrupa ülkelerinden yeterli düzeyde mektup aldığımızı söyleyebilmek güç. Ancak son dönemde Fransa ve Batı Berlin'den yarışmacılarımızın mektup göndermede gayretli oldukları görülüyor. Öte yandan Avustralya'dan da başlayan düzenli mektup akışının süreceğini umuyoruz.

ASBP'nin 11. Kongresi toplandı

17-21 Nisan 1986 günleri Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin 11. Kongresi yapıldı. 2 milyon 300 bin komünist adına kongreye katılan delegeler sosyalizmi geliştirme yolunda şimdiye kadarki gelişmeleri değerlendirdiler. 1990 yılına kadarki beşyıllık sosyal-ekonomik plan tasarısıyla, 2000 yılına kadarki dönemin temel gelişme doğrultularını onayladılar. ASBP'nin halkın refah düzeyinde yükseltmeye yönelik iç politikasıyla, Avrupa'da ve dünyada barışın güçlenmesine ve nükleer savaş tehlikesinin önlenmesine yönelik dış politika hattını onaylayıp devam edilmesini kararlaştırdılar. Erich Honecker yeniden ASBP MK Genel Sekreteri seçildi.

DAC komünistlerinin baştan sona büyük bir coşkuyla geçen bu en büyük forumunda, 104 ülkenin kardeş komünist ve işçi partilerinden, devrimci-demokratik partilerden, ulusal kurtuluş hareketlerinden, sosyalist ve sosyal-demokrat partilerle uluslararası örgüt ve kuruluşlardan 143 delegasyon hazır bulundu. SBKP delegasyonuna SBKP MK Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov başkanlık etti. TKP Kongrede Haydar Kutlu yoldaşın başkanlığında bir delegasyonla temsil edildi.

***

ASBP'nin 11. Kongresi, Amerikan emperyalizminin, Federal Almanya'daki gerici, intikamcı çevrelerin, uluslararası gericiliğin gerginlikleri, silahlanmayı tırmandırdığı, saldırganlığı artırdığı bir dönemde yapıldı. Emperyalizmin DAC'ne karşı giriştiği bütün engelleme çabalarına karşın, bu ülkede sosyalizmin güçlendiğini, birçok kapitalist ülkenin hayal bile edemediği bir istikrar ve dinamizm içinde geliştiğini, kongre tüm açıklığıyla ortaya koydu. Partinin 8. Kongresinden sonraki 15 yılda elde edilen ulusal gelir, 1949-1970 arasındaki 22 yılda sağlanan ulusal gelirin 1,7 katından daha fazla oldu. Ulusal gelir artışının yüzde 90'nı emek üretkenliğinin yükseltilmesiyle sağlandı. Ekonomik büyümenin temel kaynağı bilimsel-teknik devrimin sonuçları oldu. 1970'de tek endüstri robotu bulunmayan DAC'de, 1985 yılı sonunda 56 bin 600 endüstri robotu faaliyetteydi. 1980-1985 döneminde ekonominin temel fonları yüzde 21 oranında arttı. Bu artış endüstri alanındaki otomatizasyon donanımında yüzde 53'ü buldu. Tarım, ormancılık ve gıda malları üretiminde de olağanüstü önemli gelişmeler kaydedildi. Son 5 yıl, bu alanlarda en başarılı yıllar oldu.

DAC'nin son 15 yılda hızla artan ekonomik gücü, sosyalizmin doğasına uygun olarak, halkın maddi ve manevi yaşam düzeyinin yükseltilmesi için etkili bir biçimde kullanıldı. Bu 15 yılda bu ülkede 2,4 milyon yeni konut kuruldu ya da modernize edildi, böylece 7,2 milyon yurttaşın konut koşulları iyileşti. Bu, ülke nüfusunun yaklaşık yarısıdır. Yeni konutların dörtte üçü işçilere, her 4 yeni konuttan biri genç ailelere verildi. 1971'den beri, konut inşaatı programına bu dönemde üretilen ulusal gelirin yüzde 10'u harcandı. Son 5 yılda daha 137 bin çocuk için yeni çocuk yuvası, 66 bin çocuk için ise kreş açıldı. 1970'de 3 yaşın altındaki her 100 çocuktan 29'u kreşteyken, 1985'de bu sayı 73'e ulaştı. DAC bu alanlarda dünyanın önde gelen ülkelerinden biri durumuna geldi. Temel tüketim fiyatlarının sabit kaldığı son 15 yılda emekçilerin reel gelirleri iki katına çıktı.

DAC'nin 15 yıldır sürekli ekonomik ve sosyal gelişme sağlamış olması, kapitalist dünya bunalımdan bunalıma sürüklenirken, istikrarlı gelişmesini daha da hızlandırarak sürdürmesi, reel sosyalizmin gücünün ve olanaklarının gerçekten tarihsel bir kanıtıdır. DAC'nin bu başarıları kuşkusuz, bu sosyalist devletin uluslararası alandaki saygınlığını önemli ölçüde artırdı. Onun Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist devletlerle birlikte uygulayageldiği ardıcıl barış politikası, Avrupa'nın atom silahlarından arındırılması, atomsuz bölgeler oluşturulması, kimyasal silahların kaldırılması ve yumuşama sürecinin güçlenmesi için yürüttüğü ilkesel çabalar bu saygınlığı dış politikanın maddi bir gücü durumuna getirdi.

ASBP'nin 11. Kongresi ülkenin 1990'a ve 2000 yılına kadarki sosyal-ekonomik gelişmesine ilişkin görevlerin yerine getirilmesi için açık, net perspektifler öne koydu. Kongre ana savaşım alanı olarak, ekonomik politikayla sosyal politikanın birliğini güçlendirmeyi belirledi. Başlıca dikkatin, büyüme hızı için belirleyici olan ekonomi kollarına ayrılmasını kararlaştırdı. Herşeyden önce bilimin ekonomiyle ve ekonominin bilimle bağlarını, şimdiye kadarkinden çok daha fazla güçlendirme gereğini vurguladı.

1990 yılına kadarki 5 yıllık plan direktifine göre, ulusal gelirin yüzde 24-26 oranında artması öngörülüyor. Bu dönemde 1 milyonun üzerinde yeni konut kurulacak ya da modernize edilerek, konut sorunu tamamen çözülecek. Emekçilerin reel gelirlerinde kişi başına yüzde 20-23 oranında artış sağlanacak. Devletin çocuklu ailelere yardım politikası daha da yetkinleştirilerek sürdürülecek. Nitekim 1 Mayıs 1986'dan itibaren anneler daha ilk çocuğunun doğmasıyla 1 yıl ücretli izin yapabilecek. 1 Mayıs 1987'den itibaren, ilk çocuk için ödenen ayda 20 Mark, 50 Mark'a, ikinci çocuk için ödenen 20 Mark 100 Mark'a, üçüncü ve her yeni çocuk için ayda ödenen 100 Mark'lık çocuk parası ise 150 Mark'a çıkarılacak. Hiç kuşku yok ki DAC bundan böyle de politik istikrarın, ekonomik ilerlemenin egemen olduğu, halkın sosyal haklarının sağlandığı ve kültür düzeyinin sürekli yükseldiği bir devlet olarak gelişmeye devam edecektir. Işçi sınıfının öncü partisiyle halkın sıkı birliği, bunun güvencesidir.

11. Kongre, parti saflarındaki birliğin, emekçi halkın parti etrafındaki kenetlenmişliğinin yeni bir gösterisi oldu. ASBP ile Lenin'in partisi, Alman topraklarındaki ilk sosyalist devletle Ekim Devrimi'nin ülkesi arasındaki sarsılmaz savaşkan bağlaşıklık ve kardeşçe dostluğun ruhunu taşıdı. Kongrenin oybirliğiyle kabul ettiği "dayanışma çağrısı" ile ASBP, emperyalizme karşı savaşan halklarla, faşizmin zindanlarındaki yurtseverlerle proleter enternasyonalizmiyle bağlı olduğunu kanıtladı. Kongre, bu savaşkan Marksist-Leninist partinin zamanımızın gereksinimlerine yanıt verebildiğini, toplumun politik yöneticisi olarak öncülük rolünü başarıyla yerine getirdiğini ortaya koydu. Kuruluşunun 40. yıldönümüne raslayan 11. Kongresinden ASBP daha da güçlenerek çıktı.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, ASBP'nin 11. Kongresinde yaptığı konuşmada ülkemiz komünistleri, işçi sınıfımız ve halkımız adına E.Honecker yoldaşın kongrede sunduğu raporda somutlanan iç ve dış politikadaki büyük başarılara yüksek bir değer biçtikten sonra, partimizin ve öteki demokrasi güçlerinin Evren-Özal diktatörlüğüne karşı savaşımını anlattı. H.Kutlu yoldaş, konuşmasının sonunda şöyle dedi: "Biz çok iyi biliyoruz ki, bu savaşımda yalnız değiliz. Dünya barış güçlerinin, yığınsal demokratik hareketlerin, ulusal kurtuluş güçlerinin yükselen eylemleri, sosyalizmin daha da güçlenmesi bizim dolaysız desteğimizdir. Öte yandan, dünya komünist hareketinin birliğini güçlendirme yolundaki her çaba, bizim gücümüzü ve umutlarımızı artırıyor. Bu arada, Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin TKP ile,

Arkası sayfa 6'da

Gorbaçov Avrupa'daki Geleneksel Silahlarda Köklü İndirim Önerdi

SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov yoldaş, ASBP'nin 11. Kongresindeki konuşmasında, yeni bir barış girişiminde bulundu. Bütün Batı Avrupa insanlarını, SSCB'nin saldırgan olduğu yolundaki saçmalara inanmamaya çağırarak, ülkesi ve bağlaşıkları NATO'nun bir saldırısına hedef olmazsa, B.Avrupa'ya karşı hiçbir zaman savaş harekatı başlatmayacağı konusunda güvence verdi. "Bu tutumumuzu biz, bu kez geleneksel silahlara ilişkin bir yeni girişimle desteklemek istiyoruz" diyen Gorbaçov yoldaş, şunları önerdi:

– Avrupa devletlerinin ve ABD ile Kanada'nın bu kıtadaki kara ve hava taktik kuvvetlerinin bütün bileşenlerinin önemli ölçüde azaltılması için anlaşma imzalansın.

– İndirim, Atlantik'ten Urallar'a kadar bütün Avrupa'yı kapsamına alsın.

– Geleneksel silahlarla birlikte operatif-taktik nükleer silahlar da azaltılsın...

Thälmann Yaşıyor

ASBP'nin 11. Kongresi, Alman işçi sınıfının ve uluslararası işçi hareketinin büyük önderi Ernst Thälmann'ın 100. doğum yıldönümünde toplandı.

Thälmann Almanya Komünist Partisi'nin başkanıydı. 1933'de Hitler faşizmine esir düştü. Ama onbir yıl boyun eğmeden faşizme direndi, Alman ulusunun onuru, işçi sınıfının güç kaynağı oldu. Hitler, sonunun yaklaştığını görünce, Ağustos 1944'de Thälmann'ı Buchenwald toplama kampında alçakça öldürttü.

Hitler çoktan tarihin çöplüğündedir. Ama Thälmann yaşıyor. Onun uğrunda savaştığı ve gözünü kırpmadan yaşamını verdiği ülküler, bugün DAC'inde, Alman toprakları üzerindeki ilk işçi-köylü devletinde başarıyla gerçekleşiyor. Kapitalist Almanya'da Thälmann'ın anısı, barış ve iş için savaşıma ışık tutuyor. Onun zindanlardaki direnişi Türkiye komünistlerine örnek oluyor.

Demokrasinin önündeki engellerin etrafından dolaşmak olanaklı değildir

●Selim ÖZKAN

SHP Genel Başkanı A.G. Gürkan, uluslararası finans kapitalin temsilcilerinden sonra bu kez de TÜSİAD'çı patronlarla bir araya geldi. A.G.Gürkan, E.İnönü ile birlikte, başta TÜSİAD yöneticileri olmak üzere 50'ye yakın holding patronu ile basına kapalı bir yemeğe katıldı ve burada bir konuşma yaptı.

Metni basına dağıtılan konuşmasında ve daha sonra gazetecilerin sorularına verdiği yanıtlarda Gürkan, özetle, Türkiye'nin önündeki sorunların ancak işçiler, emekçiler ve öteki halk kesimleri ile işbirlikçi tekelci burjuvazi arasında bir "toplumsal anlaşma" yapılmasıyla aşılabileceğini öne sürdü. TÜSİAD'ı "demokratik bir kurum" olarak gördüğünü belirterek "onların varlığına ülkenin ihtiyacı var" şeklinde konuşan Gürkan, TÜSİAD'çı patronlara ağırlaşan ekonomik sorunları birlikte çözmeyi ve birlikte Türkiye'yi demokratikleştirmeyi önerdiğini açıkladı.

Bu sözler karşısında, Türkiye'de olup bitenler üzerine az çok fikri olan biri ne diyecektir?

Örneğin, TÜSİAD'la birlikte ekonomik bunalıma karşı mücadele edilebilir mi? Bugün Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu ve giderek ağırlaşan durumdan gerçekte rahatsız olanlar kimlerdir? Gürkan, TÜSİAD' çılarla konuştuğu günlerde Türk-İş'e bağlı bir dizi sendikayı da ziyaret etti. Kendisi 22 Şubat'ta Türk-İş'in İzmir mitingindeydi. Bu durumda işçilerin, emekçilerin her geçen gün daha derin bir sefaletin içine itildiği nin ve buna tepkilerini giderek daha kararlı bir şekilde dile getirdiklerinden haberdar olması gerekir. Peki aynı şey TÜSİAD'çı patronlar için söylenebilir mi? İzlenen ekonomi politikadan rahatsız olduklarını, bu politikaya karşı olduklarını açıkladıklarını duyan var mı? Yoksa her yıl "Bu yıl da altın yılımızı yaşadık", "Biraz da biz gülelim" diye konuşanlar, Gürkan'ın işbirliği önerdiği holdingçi patronlardan başkaları mıdır? TÜSİAD'çılar izlenen ekonomi politikadan öylesine hoşnutlar ki ve bunun aynen sürmesini öylesine istemektedirler ki, "Özal'ın izlediği politikayı kim gelse değiştiremez, kimse buna heves etmemeli" yollu konuşmaktadırlar.

Tekelci burjuvazi 24 Ocak politikasından dün rüyasında bile göremediği kadar büyük kârlar sağlıyor, emekçiler ise hiçbir zaman olmadığı kadar zarar görüyorlar. Onların zararı, TÜSİAD'çıların kârı oluyor. TÜSİAD' çıların vurgunları önlenmeden, emekçilerin durumu nasıl değiştirilebilir? Tekeller asgari ücret hakkının bile yok edilmesini isterken, hala enflasyonun nedeni işçi ücret artışlarıdır derken, emekçiler tekelci patronlarla ne için ve nasıl anlaşırlar?

Türkiye'nin ağırlaşan ekonomik sorunlarına çözüm bulabilmesi için TÜSİAD'çılara değil, TÜSİAD'çılara karşı mücadele edecek güçlere ihtiyacı vardır.

Demokrasi konusuna gelince TÜSİAD'çı patronların Türkiye'nin bugünkü rejimin elinden kurtarılması, demokrasiye geçilmesi gerektiğine ilişkin bir tane bile olsun bir açıklamaları olmuş mudur? Ama işçiler, emekçiler, onların örgütleri 12 Eylül rejimi ile ağır baskılar altına alınırken TÜSİAD'ın cunta tarafından kamu yararına çalışan kuruluş ilan edilmesi başlı başına çok şeyi anlatmaktadır. Bu tekelci patronlar, sendikal hak ve özgürlükleri kullanılamaz duruma sokan 12 Eylül rejiminden son derece hoşnutturlar. Demokratikleşme, onların isteği değil, korkusudur. Ve demokratikleşmede rol oynamak bir yana, bu işbirlikçi holdinglerin demokrasinin katledilmesindeki payları artık kanıtlarıyla gün gibi ortadadır.

12 Eylül öncesi hükümet devirmek için gizli toplantılar düzenleyen, gazetelere çarşaf çarşaf ilan verenler TÜSİAD'çılardır. ABD'ye, Federal Almanya'ya temsilciler göndererek ülkeyi ekonomik darboğaza daha hızla sokmak, kargaşayı artırmak için ilişkilere girenler yine TÜSİAD çatısı altında örgütlenmiştir. Öte yandan, MHP iddianamesinin 398. ve ardından gelen sayfaları çevirenler, bu eli kanlı çeteye maddi yardımda bulunan patronların listesiyle, Gürkan ile yemekte bir araya gelen TÜSİAD'çıların adlarını karşılaştırdığında oldukça çok miktarda ortak ada rastlayacaktır. 1982 Anayasasının hazırlanmasında, TÜSİAD raporlarının temel alındığı ise birkaç kez kamuoyuna açıklandı.

Bütün bunlar kanıtlarıyla ortadayken, "Onlar benim gözümde aklanmışlardır" diye konuşan Gürkan neye dayanıyor? Kendisi, açıkladığı gibi TÜSİAD'ı öcü gibi görmeyebilir, ama açık ki, TÜSİAD'çı patronlar demokrasi isteyenleri, emekçilerin yararına adımlar atılmasından yana olanları öcü gibi görmekte, onları geriletmek dağıtmak bu rejime razı etmek için her yola başvurmaktadırlar.

Son zamanlarda "iktidarı devralmaktan" sıkça söz eden Gürkan tekelci patronlarla demokrasi için diyalog kurma tutumunun SHP'ye iktidar yolunu gösterdiğini iddia ediyor. Oysa bu tutumu, basında birçok sorumlu köşe yazarının da belirttiği gibi, SHP'ye iktidarı değil, olsa olsa bölünmeyi, parçalanmayı ve yığınlardan yalıtlanmayı getirir. Bunu da arzulayanlar, kuşkusuz gizli toplantılar düzenleyerek SHP üzerine planlar geliştirip harekete geçen TÜSİAD' çılar ve benzeri demokrasi ve emek düşmanlarıdır.

Demokrasiye karşı suç işlemiş ve bugün demokrasinin önüne dikilmeye çalışan kim varsa, bunlar Amerikan emperyalizmi ile olduğu kadar, büyük holdinglerle de bağlıdır. İster ekonomik sorunların çözümünde olsun, ister demokrasi konusunda olsun, bu engellerin etrafından dolaşarak yol alınacağı düşüncesinde olanlar varsa, kendilerini aldatıyorlardır.

Bugün demokrasi güçlerini bekleyen, demokrasinin karşıtları ile değil yandaşları ile diyalogu geliştirmek, enerjilerini içe dönük mücadelelerde değil rejime karşı mücadelelerde harcamak ve dağınıklıkla değil birleşmeye götürecek yolu seçmektir. İşçilerin, emekçilerin, Türkiye halkının alanlarda, eylemlerde, çeşitli araç ve yöntemlerle dile getirdiği istemlere daha kararlı sahip çıkmak, bu istemler etrafında birliği güçlendirmektir.

HER DÜZEYDE PARTİ...

Başı sayfa 2'de

şen özel sorumluluğu uzun uzadıya anlatmak gereksizdir. Şu kadarını söylemekle yetinelim: Yönetici ideolojik ve politik açınımları yalnızca bilmek değil aynı zamanda iyice özümsemek ve pratik çalışmalarıyla birleştirmek, bundan sonuçlar çıkarabilmek zorundadır. Bu anlamda o salt parti üst organlarınca belirlenen politikayı izlemekle, bunu üyelere kavratmakla yetinmemeli aynı zamanda bu politikanın yaratılmasına katkıda bulunmalıdır.

Lenin, üçüncü maddede yöneticinin kendi işini bilmesi zorunluluğuna işaret ediyor. Yönetici hangi alanda çalışıyorsa (örgütlenme, ajitasyon propaganda vb.), hangi toplumsal kesim içinde bulunuyorsa (işçi sınıfı, köylülük, gençlik vb.), hangi ilde ve semtte, hangi ulusal ve sosyal koşullar içindeyse tüm bu konularda derin teorik ve pratik bilgi sahibi olmalıdır.

Ve son olarak Lenin, yalnızca belirli kadrolara özgü niteliklerden, yöneticilik yeteneklerinden sözediyor. Lenin "En üstün devrimci ve ajitatör olup da işe yaramaz bir yönetici olmak da mümkündür" diyordu. (Age, c. 40, s. 215) Yönetici yukarıda belirttiğimiz niteliklere sahip olmanın yanısıra, insanların saygı ve güvenini kazanmasını, onları yönlendirebilmesini de becermek zorundadır. Birçok deney, insanların üstün yetenekli de olsa sinirli ve kendilerine karşı yeterince dikkatli olmayan yöneticiler yerine, orta derecede yeteneklere sahip, ancak insan ilişkilerinde olgun, kibar ve objektif davranmasını bilen kişileri tercih ettiklerini gösteriyor.

Yöneticilik sanatına daha yakından baktığımızda konuyu belli başlı şu noktalarda özetleyebiliriz:

1. Örgüt çalışmasının planlanması: Yönetici parti politikasını ve kararlarını kendi biriminde yaşama geçirirken **ne yapılacağını, ne zaman yapılacağını kimin tarafından yapılacağını** (yani kime ne görev verileceğini) önceden planlamak zorundadır. Plansız örgüt olmaz. Yönetici için doğru ve zamanında karar verebilmek başarının yansıdır. Bunun için teorik yaklaşımlarla pratik sorunları birleştirebilmenin yanısıra kadroların özelliklerini, onların güçlü ve zayıf yönlerini, yetenek ve eğilimlerini sürekli gözönünde tutabilmek gerekir. Parti çalışması yığınların savaşımını yükseltmeye yöneliktir, yığınların politik savaşımını yönetmek -son çözümlemede sorun budur. Parti yöneticisi, üyelerin çalışmasını bu hedefe varmanın bir aracı olarak örgütlemek, düzenlemek, planlamak zorundadır. Asıl sorun üyelerin yığınlar içindeki çalışmasını yönetmektir.

2. Görevlerin kavratılması: Bir işi salt parti kararı yerine gelsin diye yapmakla, onun yapılmasının zorunlu olduğunu anlayarak, harcadığı çabanın ortak davaya katkıda bulunduğunu hissederek yapmak farklı şeylerdir. Yönetici, üyelerin örgüt işleyişine ve parti politikasının ugulanmasına ve geliştirilmesine katılımını sağlamak için demokratizmin tüm olanaklarını değerlendirmek, konspirasyona ters düşmemek koşuluyla olabildiğince tartışma, eleştiri ve öneri yapılmasıyla parti örgütünün çalışmasında kollektifliği uygulamak zorundadır.

Yöneticilerin üyeleri eğitmesi, onların sorumluluk bilincini ve partiye katkılarını geliştirmesi güzel sözlerle değil, ancak onları parti işleyişine, kararların alınması sürecine daha fazla katmasıyla mümkündür. 15 Temmuz 1985 tarihli Atılım'da da be-

Arkası sayfa 6'da

Muhabirlerimiz bildiriyor

İşsizlerin Yürüyüşü

R.U./Zonguldak

Zonguldak bölgesi ülkemizin bellibaşlı sanayi merkezlerinden biridir. Ancak bu, işsizliğin Zonguldak'ta da çığ gibi büyümesine engel olamıyor.

İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü Zonguldak'ta işe öncelikle ANAP'lılar, ANAP'lıların yakınları ya da onlarıdan torpilli olanlar alınmaktadır. Tüm bunlara karşın işsizler bir umut diyerek açılan her sınava başvuruyorlar.

Bu yılın başında Zonguldak il ve ilçelerindeki devlet dairelerinde çalışmak üzere 50-60 kişinin alınacağı sınava binlerce genç insan başvurdu. Sınava girecek olanlar, işe girme olasılığının çok küçük olduğunu bildikleri halde yine de sınav için gerekli evrakları tamamlamak üzere binlerce lira harcadılar. Sınav günü geldiğinde sınavın yapılacağı yer ana-baba günüydü. Yetkililer bu kadar kalabalığı görünce önce çok şaşırdılar. Sonra kolayını buldular. Ve işe ilkokul mezunlarının alınmayacağını duyurdular. Bugünkü baskı ortamında boyunlarını büküp geri döneceklerini umdukları; işsizliğin canlarına tak ettiği 2000-2500 kadın ve erkek o hınçla toplu olarak valinin evine yürüdüler. Günlerden pazar olduğu için vali evindeydi. İşsizler ordusu valinin evinin önüne geldiğinde, "İş istiyoruz, sınav hakkımız engellenemez" diye haykırarak, valiyi uyandırdılar. Daha sonra olay yerine gelen polis, bu iş isteyen yurttaşları coplayarak dağıtmayı başardı. Bir işe girebilme umuduyla sınava başvuranlar, sınava giremediler, ama bu sınavdan kendilerini açlığa, işsizliğe iten Evren-Özal rejimine karşı tepkilerini dile getirerek çıktılar.

İzmir mitinginin verdiği güçle

T.Ürün/İzmir

22 Şubat 1986'da İzmir'de yapılan, "Ekmek, barış, özgürlük" mitinginde tutuklananlardan yürek dolusu merhaba.

22 Şubat sabahı geceden hazırladığım en temiz elbiselerimi giyerek, Cumhuriyet alanına gittim. Alanda dostlarla karşılaştım. Öteki kentlerden otobüslerle işçi arkadaşlarımız geliyordu. Onlar otobüslerin içinde, biz dışarda dostça selamlaşıyorduk. Sanki o gün bayram vardı İzmir'de...

Coşkulu geçen mitingin ardından alandan çıkmaya hazırlanırken, birden kolumdan biri yakaladı. "Ne var, ne oluyor" dememe kalmadı, "yürü" dedi. Ama inanın dostlarım, bu siyasi polis bana "yürü" derken bile titriyordu. Alandan gelişi güzel topladıkları öteki emekçilerle birlikte Birinci Şubeye götürüldük. 77 kişiyi saatlerce duvara dönük bir şekilde yerde oturttular. 77 kişiden yalnızca biri önceden 15 gün işkence görmüştü, 76'sı ilk kez siyasi polisin eline düşüyordu. Gece nezarethaneye koydular. İlk gün bir lokma ekmek bile vermediler. 2. gün biraz bisküvi ile yoğurt verdiler. Ama hepimizin midesi bozuldu. Kapıyı açmalarını istiyorduk, "Birbirinizin üstüne çıkarın" diyorlardı. Bazıları iyi davranınca, yine de insan kalabilenler varmış demeye kalmıyor, aynı polislerin ertesi gün canavar kesildiğini, işkenceden çıktığını görüyorduk. Bir gece sabaha kadar aspiratörler çalıştı, tir tir titriyorduk. Sonradan anladık ki başında "şekerciler" olarak adlandırılan 3 arkadaşa yoğun işkence yapmışlardı. Geceleri iki de bir nezarethanenin kapısını açıyorlar birimizi dışarı çıkarıp sorguluyorlardı. Amaçları düzmece bir ifade imzalatmak bizleri çeşitli gruplara sokarak örgütler yaratmaktı. Ama başaramadılar, biz içerde kısa zamanda kaynaştık, birbirimize omuz veriyorduk. Arzuladıkları gibi işkence yapamadıkları için deli oluyorlardı. Bunda kuşkusuz toplu bir tutuklama olmasının yanısıra kamuoyunun işkence olayları üzerine kararlılıkla gitmesinin ve bizimle gösterilen dayanışmanın büyük payı vardı.

Dördüncü gün 63 kişi savcılıktan Buca Tutukevine gönderildik. İlk duruşmaya dek, Buca'da kaldık. 14 Mart sabah 8'de ellerimiz kelepçeli, silahlı jandarmalar gözetiminde DGM salonunda duruşmaya götürülürken moralimiz çok yüksekti. Arabada hep bir ağızdan türkü söylüyorduk.

Duruşmamız gece 01.30'a kadar sürdü. Tanık olarak dinlenen polisler yakaladıkları kişilerin suçlarının ne olduğunu dahi bilmiyor izinli sloganları suç unsuru olarak gösteriyorlardı. Mahkemede yapılan savunmalarda, baskı ve zorbalık sergilendi, işkence ve işkenceciler lanetlendi.

İzmir mitinginin verdiği güçle, hepimiz bu süreçten başı dik, alnı ak, daha da kenetlenmiş olarak çıktık.

YENİ CUMHURBAŞKANI...

Başı sayfa 1'de

MESS'in, genel kurul raporunda, büyük patronların anayasadan ve buna dayanarak çıkarılan yasalardan hoşnut olduklarını açıklaması, bu azınlığın sınıfsal temeline işaret ediyordu.

Evren'in "Ben oldukça anayasayı değiştiremezler" şeklinde konuşması ve böylece parlamentoyu göstermelik olarak kurduklarını açığa vurması çeşitli tepkilere yolaçtı. Süren SHP ilçe kongrelerinde birçok delege 82 Anayasası'nın değiştirilmesi ve bu çabaya SHP'nin aktif olarak katılması istemini dile getirdi. SHP Başkanlık Divanı yayınladığı bir bildiri ile Evren'i eleştirerek, af, işkenceler ve anayasa konusunda taraf olmasına karşı çıktıklarını açıkladı. SHP'den çeşitli milletvekilleri "Bütün antidemokratik yasaların ve anayasanın altında imzası bulunan cumhurbaşkanının kendini parlamentonun üzerinde görmesine" karşı tepkilerini kamuoyuna duyurdular. DYP Genel Başkanı Cindoruk ise "Türkiye'de militarist tek parti rejimi vardır" dedi ve "milleti kendi anayasasını yapmaya" çağırdı. Aynı günlerde Bolu'da konuşan Refah Partisi Genel Başkanı Tekdal, Özal'ın "Bu anayasayı değiştirtmeyiz" sözlerini hatırlatıyor ve düşünce ve inanç özgürlüğü istediklerini vurguluyordu.

Bu gelişmeler, TKP ve öteki sol güçlerin daha başından dile getirdikleri 82 Anayasası'nın küçük bir azınlık tarafından süngü zoruyla dayatılmış olduğuna ilişkin görüşünü bir kez daha doğrulamakla kalmıyor. Rejimin yandaşları ve karşıtları ayırımına olduğu gibi, demokrasi güçlerinin üzerinde birleşmeleri ve güçlerini seferber etmeleri gereken konulara da ışık tutuyor. Şimdi, SHP de, DYP, DSP ve RP tarafından başlatılan ve rejim yandaşlarının unutturmaya çalıştıkları yeni anayasa için diyalog çabalarına aktif olarak katılmalıdır.

Evren ve 82 Anayasası aynı madalyonun iki yüzüdür. Türkiye ikisinden de birlikte kurtulacaktır. Bu amaçla yeni cumhurbaşkanı, yeni anayasa istemi daha da yükseltilmelidir.

GENEL POLİTİK AF...

Başı sayfa 1'de

lar, infaz yasası ile isteklerine kısmen ulaştılar" diye konuştu. Böylece de yurtiçinden ve dışından yükselen etkili dayanışma ile serbest bırakılan Barış Derneği ve DİSK yöneticilerine, öteki yurtseverlere dil uzattı. Boyun eğmeyen, uğrunda zindanların zulmüne göğüs gerdikleri inançlarını koruyan, her koşulda ülkülerini savunmaya devam eden yurtseverlere kinini kusarken, infaz yasası ile serbest bırakılan herkese rejim tarafından "terörist", "örgüt lideri" gözüyle bakıldığını da itiraf etmiş oldu. Bu bile, koşulsuz, genel bir politik affın neden zorunlu olduğunu yeterince kanıtlamaktadır.

İçişleri bakanının 67 ilin emniyet müdürlerine "işçilere ve öğrencilere dikkat edin" diye direktifler verdiği koşullarda, ne yapsalar, genel politik af savaşımının tekrar ivme kazanmasını engelleyemezler. Sıkıyönetim mahkemelerinin ellerindeki dosyaların ancak üçte birini karara bağlamış olduğu açıklandı. Son olarak yalnızca TKEP Adıyaman grubu davasında 5 kişiye ölüm, 1 kişiye müebbet, 20 kişiye ise 16 yıla varan hapis cezaları kesildi. Öte yandan, şimdi, Emn. Gn. Md. Bedük'ün açıkladığı gibi "özellikle Güneydoğu'daki askeri birliklerin yerini almak üzere, maaşlı özel sivil birliklerin" oluşturulmasına başlanıyor. Hükümet Kars'ta 10 bin kişilik yeni bir cezaevinin kurulmasına girişirken, hakkını arayan işçilere karşı hazırlanan "özel işletme güvenlik polisi" uygulaması yaygınlaştırılıyor.

Bu ortamda Sol Birliği oluşturan altı parti ile T.K.K. Kurtuluş ve KUK (Sosyalist Eğilim) örgütlerinin "İdamlara, işkenceye ve Kürt halkı üzerindeki baskıya hayır" kampanyası açmaları, bu çerçevede "Zindanlar boşalsın, genel af!" başlıklı bir bildiri ile demokrasiden ve özgürlükten yana tüm güçleri "gerçek bir genel af ve politik tutuklulara özgürlük için çabaları yoğunlaştırmaya" çağırmaları büyük önem taşıyor.

Demokrasiden yana her politik güç, tek tek her yurttaş bu çağrıya kulak vermeli, bu yönde gösterilen girişimleri desteklemeli, koşulsuz, genel politik af için çabalarını artırmalıdır.

Her düzeyde... *Başı sayfa 4'de*

tildiği gibi: "Her parti üyesi, şu ya da bu düzeyde, örgütsel ya da politik, alınan kararların oluşmasına katıldığı ölçüde bu kararlara daha çok sahiplenir." Ayrıca burada yöneticinin tartışma ve ikna sanatını bilmesi büyük önem taşıyor. Yönetici üyesini ikna etmeden önce, en başta kendisi tam anlamıyla ikna olmalıdır. Diğer yandan ikna, yalnızca karşıdakinin konuyu anlayabilmesini sağlamak değildir, aynı zamanda onun ileri sürülen düşünceyi aktif biçimde değerlendirerek o doğrultuda eyleme hazır duruma gelmesidir. Bu çaba konuya çok yönlü yaklaşabilmeyi ve ikna edilecek kişinin (ya da kişilerin) özgül niteliklerini gözönüne alarak uygun yaklaşım biçimlerini bulmayı zorunlu kılıyor. Bu arada gelebilecek herhangi bir itiraz, yeni bir düşünce ya da öneri örgüt çalışması için daha yararlı bir çözüm de getirebilir. Yönetici böylesi yapıcı karşı çıkışlara karşı olumsuz ya da vurdumduymaz bir tavır takınmamalıdır. Lenin'in deyimiyle: "Başka türlü düşünen veya konuya başka türlü yaklaşanlarda 'entrika' ya da 'karşıtlık' aramak yerine, bağımsız düşünebilen insanlara değer vermek gerekir". (Age, c. 54, s. 73).

3. Denetim Bu zorunludur: Hem yalnızca iş bittikten sonra yapılıp yapılmadığının denetimi değil, işin yapılması sürecinde de denetim ve gerekiyorsa yardım yapılmalıdır. Bu süreç içinde üyelerin inisiyatiflerini kırmamaya, onların bağımsız çalışma yeteneklerini kısıtlamadan, tersine geliştirerek, tüm üyelerin parti çalışmalarına en aktif biçimde katılmalarını sağlamaya özen gösterilmelidir. Parti çalışmalarında, Lenin'in sözleriyle belirtecek olursak **"herkesin** belirli, kesin ve açık biçimde saptanmış bir işten, ya da işin bir bölümünden **kişisel** sorumluluk taşımasını pratikte gerçekleştirmek için yorulmaksızın çalışılmalıdır." (Age, c. 39, s. 308) Lenin'in yakın çalışma arkadaşlarından N.P.Gorbunov onu şöyle anlatıyordu: "Büyük bir kararlılıkla en ufak işlerin bile sonuna dek yapılmasını sağlar, uygulamayı onlarca kez denetlerdi. Örneğin, gönderdiği paketin alınıp alınmadığını denetlemek için bizzat telefon ederdi. Her türden özensizliğin, tutumsuzluğun peşine düşer, suçluları acımadan ortaya çıkarırdı. Gevşekliği, çalışmayı beceremmemeyi, düzensizliği, kabalığı binlerce kez eleştirmekten yorulmazdı." (Lenin Nasıl Çalışırdı?", Moskova 1985, s. 4)

Yönetici parti tüzüğünün uygulanmasından sorumludur. Tüzük ilkelerini çiğneyen, parti disiplininden uzaklaşan üyelere karşı hoşgörülü olamaz. Kuşkusuz tüm yaşamlarını gönüllü olarak partiye adamış komünistler için ilk yöntem açıklama, ikna ve eğitimdir. Ancak bu, gerektiğinde, daha katı tavır alınmasını (ki tüzüğümüzde bu konuya da yer verilmektedir) yadsımaz. MK 4. Plenumunun vurguladığı gibi partinin yaklaşımı, ne liberalizm ne de biçimsel sert disiplindir. Lenin'in yöneticilikle sertlik ve yumuşaklık konusunda şöyle bir ilginç anlatımı var: "Bu bağımlılık (yöneticiyle üyeier arasındaki bağımlılık) ortak çalışmaya katılanların ideal bilinç ve disiplin düzeyinde olduğu koşullarda daha çok bir orkestra şefinin yumuşak yönetimini hatırlatabilir. Eğer ideal bir disiplin ve bilinç yoksa diktatörlüğün sert biçimlerine bürünebilir" Kuşkusuz yöneticinin üyeler üzerindeki otoritesi ne denli güçlü olursa üyelerle ilişkileri de o denli rahat yürüyecektir.

Yönetici otoritesi

Parti içinde aynı görevdeki çeşitli yöneticilerin üyeler üzerinde kurdukları otorite farklı farklıdır. Bu, otoritenin salt örgütsel konuma, mevkiye gösterilen biçimsel bir saygı olmadığını gösteriyor. Kuşkusuz bu tür bir saygı da vardır.

Göreve yeni başlayan yöneticiye üyelerin ilk gösterdikleri saygı yalnızca bir avanstır. Yöneticiler bu avanstan yeterince yararlanmalı, gelecek çalışmalar için büyük önem taşıyan ilk ilişkileri gerektiği gibi kurmalıdırlar. Tersi durumda, sonra görünüşte çalışmalar sürer, örgüt işler, ama yöneticiyle üyeler arasında görülmez bir duvar, bir huysuzluk ağı örülür. Kimi ufak tavır ve sözler derin olumsuz etkiler bırakabilir. Bunda kuşkusuz çok farklı nedenlerin rolü de olabilir. Ancak çoğunlukla yönetici otoritesinin olmaması belirleyicidir.

Yönetici gerçek önderliği, Lenin'in dediği gibi "ünvan ve rütbeleriyle değil elbette, ama otoritesi, enerjisi, daha büyük deneyimi, daha çok yönlülüğü ve daha fazla yeteneği ile sağlar." (Age, c. 7, s. 14) Lenin böylesi bir yöneticiye örnek olarak gösterdiği Sverdlov üzerine şöyle diyordu: "Sorunun hiçbir tartışma hiçbir biçimsel oylama olmadan tartışmasız ve kesin olarak çözülmesi için onun bir tek sözü yeterdi... ve yığınlar bunu son çözüm olarak kabul ederlerdi.

Böylesi bir otorite kuşkusuz yalnızca yöneticilik sıfatını taşımakla kazanılmaz. Bu herşeyden önce kendi alanında büyük bir yetkinliğe ve insanlarla iyi ilişkiler kurabilme, onların güvenini kazanabilme becerisine bağlıdır. Yönetici, disiplin ve özverisiyle, soğukkanlılığı ve kararlılığıyla sade ve alçakgönüllü tavırlarıyla, herşeyden önce de sözleriyle işlerinin sürekli uyumuyla üyelere örnek olmalıdır. Yenilikten ve gerektiğinde riske girmekten korkmamalı, örgüt içinde herkesle iyi geçinme adına ilkelerden ödün vermemelidir.

Geçmişte partimizin defalarca dikkati çektiği bir soruna, artizanlığa karşı bugün de uyanık olmalıyız. Yönetici herşeyi yapan değil, herşeyin yapılmasını sağlayan, yönetendir. Bu noktada insanları her yönüyle tanıyıp onlara güvenebilmenin bir yönetici için vazgeçilmez bir nitelik olduğunu belirtelim. Çağdaşları Lenin'i şöyle anlatıyor: "O insanlara, insanların güçlü yönlerine yüksek değer verirdi. Bu ise sorumluluk duygusunu harekete geçirirdi. Vladimir İliç' in yaklaşımına layık olmak için çok çalışmaya iterdi. Lenin'le yaptığı söyleşiden sonra insan yükseldiğini hisseder, meseleleri daha iyi anlar, on kat büyük bir enerjiyle işe koyulurdu." ("Lenin Nasıl Çalışırdı?", s. 10-11)

Lenin'in yönettiği insanlar üzerinde böylesi bir etki bırakması herhalde, onun yöneticilik konusunda belirlediği şu ilkeyi kendi yaşamında en iyi biçimde uygulamasından kaynaklanıyor: "Yönetici... en yüksek derecede insanları kendine çekme yeteneğine ve onların çalışmalarının denetimi için yeterli derecede sağlam... bir bilgi düzeyine sahip olmak zorundadır." (C. 45, s. 351)

Yöneticilerin denetlenmesi

Eğer yönetici şu ya da bu konuda yetersizse bunu kabullenebilecek kadar yürekli olmalı, özeleştiriden, kendisine yönelen eleştirilerden korkmamalıdır. Gerçi pratikte yöneticiye duyulan güvenden dolayı, onun üyelerce yeterince denetlenmemesi, hatalarının farkedilmemesi gibi bir sorun sık sık ortaya çıkabilir. Ancak parti içinde açıklığın yaygınlaştırılması, eleştiri-özeleştirinin güçlendirilmesi sürecinde bu sorun en alt düzeye indirilecektir. Bu konuda yöneticinin kendisine çok iş düşmektedir.

Yöneticinin kendisine yardımcı olacak kadroların, deyim yerindeyse "sağkollarının" eleştiri yeteneğinden mahrum, silik kişiler olmasını istemesi ya da kendisini eleştiren biri çıkarsa yöneticilik görevinin verdiği yetkileri de kullanarak onu yıpratmaya, yalıtlamaya kalkışması, bunlar kariyerizm üzerinde temellenen, partimizin bugün vardığı düzeyde kesinlikle affedilemeyecek türden hatalardır.

Parti tüzüğümüzün 14. maddesi "Hiçbir düzeyde hiçbir sorumlu denetim dışı kalamaz" diyor. Kendi yöneticilerini tanımak ve onları denetlemek gerek parti üst yönetimi, gerekse de parti tabanı için vazgeçilmez bir hak ve görevdir. Lenin şöyle diyordu: **"Tüm partinin** merkez için uygun kişileri sistematik olarak, azar azar ve sebatla **yetiştirmesi,** bu yüksek mevkinin her adayının **tüm etkinliklerini** önünde, avucunun içinde görmesi, onların kişisel niteliklerini, güçlü ve zayıf yanlarını, zaferlerini ve 'yenilgilerini' öğrenmesi zorunludur... Hiçbir politik önder şu ya da bu yenilgilere uğramadan kariyerine ulaşmadı. Eğer yığınlar üzerinde etkinlikten, yığınların güvenini kazanmaktan ciddi olarak, söz ediyorsak, tam gücümüzle bu yenilgilerin... gizlenmemesine, herkesin değerlendirmesine sunulmasına çalışmalıyız. Bu ilk bakışta rahatsız edici görülebilir, şu ya da bu yönetici için 'gönül kırıcı' sayılabilir. Ama bu 'asılsız rahatsızlık duygusunu aşmalıyız, bu bizim parti önünde, işçi sınıfı önünde borcumuzdur. Böylelikle ve yalnızca böylelikle tüm etkin parti emekçileri yığınına... önderlerini tanımak ve **onların herbirini gereken yere getirmek** olanağı vermiş olacağız." (Age, c. 8, s. 96)

TKP Ulusal Konferansına hazırlanıyor. Tüm parti örgütleri çalışmalarını gözden geçiriyor, hata ve eksiklerini giderme yollarını arıyorlar. Bu süreç içinde parti örgütünün şu ya da bu basamağında yöneticilik yapan yoldaşlar, hem kendi yöneticilik etkinliklerini, hem de kendilerine bağlı üyelerin çalışmalarını ("politik yönetici yalnızca nasıl yönettiğinden değil, yönettiklerinin ne yaptığından da sorumludur" diyordu Lenin Age, c. 42, s, 218) komünist bir titizlikle ele almalıdır. Onlar önüne ülkenin ve halkın yazgısını değiştirme amacını koymuş bir partinin yönetici kadroları olduklarını unutmamalıdırlar. "Öne koyduğumuz bu yüksek amacın gerçekleşmesi" diyordu Kutlu yoldaş, "herşeyden önce her düzeyde parti yönetici kadrosuna bağlıdır." (Atılım, 15 Aralık 1985).

ASBP'NİN 11. *Başı sayfa 3'de*

ülkemiz demokrasi güçleriyle enternasyonalist dayanışması bizim için çok değerli bir güçkaynağıdır. TKP, ASBP ile ilişkilerinin Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeler temelinde gelişip güçlenmesinden büyük bir kıvanç duyuyor.

Sizlere, DAC'nin çalışkan halkına 11. Kongre kararlarını yaşama geçirmede büyük başarılar dilerim.

Yaşasın barış ve sosyalizm
Yaşasın Thälmann'cı Almanya Sosyalist Birlik Partisi!"

TKP'NİN SESİ'NE KULAK VER!

Hergün saat **7,8,11,12,15** ve **16**'da **31,3**m, **9585** kHz; saat **19,20,23** ve **24**'de **48,4**m, **6200** kHz üzerinden dinleyebilirsiniz.

KOŞULLAR...

Başı sayfa 1'de

yor, Türkiye gibi ülkelerle emperyalizm arasındaki çelişkilerin daha da keskinleşeceğine işaret ediyor. Aynı analiz, Türkiye'de işbirlikçi tekelci burjuvazinin önünde, emekçilerin ve tekel dışı bütün kesimlerin durumlarının daha da kötüleşmesini hızlandırmaktan, uluslarötesi tekellerle daha sıkı bağlanmaktan başka bir yol olmadığını gösteriyor. TKP bu nedenle baştan beri, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin demokrasiye izin vermemek için herşeyi yapacaklarını söylüyor. Onların demokrasi düşmanlığı nesneldir.

TKP aynı analizlere dayanarak, ülkemizde herşeye rağmen 12 Eylülcü politikalara karşı, barış, ulusal egemenlik ve demokrasi için geniş bir direniş potansiyelinin varlığına işaret etti, ısrarla, bu potansiyeli harekete geçirebilmek için ilkeli ve esnek bir birlik politikası izledi.

İlk başta bu politika çoğu çevreye sonuç alıcı gibi görünmüyordu. Oysa, birlik politikası, yalnız komünistlere değil, yalnız solculara değil, diktatörlükten kurtulmak isteyen herkese nesnel zorunlulukların dayattığı bir politikaydı. O nedenledir ki, son bir iki yıl içinde Sol Birlik'in kurulması, daha sonra daha geniş sol güçlerin Sol Birlik partileriyle ortak eylemler düzenlemesi, yasal muhalefet partilerinin yakınlaşması ve geniş bir demokrasi hareketinin ortaya çıkması gerçekleştirilebildi. Üstelik bunlar emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bütün baskı, tehdit ve şantajlarına aralıksız manevralarına karşın başarıldı.

Elbette demokrasi hareketi henüz belli zayıflıklara sahiptir. Bu hareketin kimi bileşenleri durumun kritikliğini, özelliklerini bütün boyutlarıyla kavrayamıyor, eski yöntemlerle yol almaya çalışıyor. Barış için savaşımın belirleyici önemini görmüyor. Kimi gereksiz ayrılıklar ve kimseye bir yarar sağlamayacak çatışmalar hareketi güçten düşürüyor. Direniş kararlılığı zayıf kalıyor. Ama gene de bütün demokrasi isteyen güçlerin ortak bir demokratik platformda birleşmelerinin reel bir perspektif olduğu bugün düne oranla çok daha açık görülebilir.

Birlik kendiliğinden doğmaz. Bunun için daha ısrarlı, daha yapıcı, daha birleştirici olmak zorunludur. Kapıda duran tehlikeleri savuşturmak ve yeni bir Türkiye' nin yolunu açmak ancak bir birlik politikasıyla olanaklıdır. Bu herkesce kavrandığında ve gereken yeni adımlar atıldığında, olumsuz görünen nesnel koşulların, yepyeni olumlu olanaklara temel olacağı görülecektir.

TKP bu doğrultuda ısrar edecektir. Ümit ediyoruz ki, son gelişmeler gerek solda, gerekse yasal muhalefet partileri sıralarında, birlikten başka çıkar yol olmadığını henüz görmeyen, birlik için mutlaka ortak yanların öne çıkarılması zorunluluğuna gereken yanıtı vermeyen güçler için uyarıcı olacaktır.

Ne kendi durumunu, ne de memleketin durumunu kimse tek başına düzeltemez, koşullar birleşmeyi dayatıyor. Durumu ancak birleşerek değiştirebiliriz. Ancak böyle sonuç alabiliriz.

ABD'NİN...

Başı sayfa 1'de

Bütün bunlar, polis yasasının azgınca işletildiği, işkencelerde adam öldürüldüğü, ABD ve rejimle uzlaşmayan herkese baskı uygulandığı, ilerici güçlere karşı sürekavları düzenlendiği ve zorba 1982 Anayasası'nın ülkemize nefes bile aldırmadığı koşullarda oldu. Açıktır ki, eğer Türkiye'de biraz olsun demokrasi olsaydı, bütün Türkiye Libya halkıyla dayanışma için ayağa kalkardı.

Türkiye'nin bugünkü koşullarda ulusal egemenliğini yeniden kazanmasını isteyenler Libya halkının yanında saf tutarken, ülkemizin ekonomisini, politikasını, ordusunu, tüm can damarlarını, halkımızın canını ve malını ABD'ye teslim etmiş olan Evren-Özal yönetimi ne yaptı? Tepkileri yatıştırmak için bir "adet yerini bulsun" bildirisi yayınladı. Ama fiilen savaşın, emperyalizmin, ülkelerin egemenlik haklarını kabaca çiğneyen ABD yönetiminin yanında yer aldı. Bununla da yetinmedi. Aralarında Libya büyükelçisinin de bulunduğu 7 Arap ülkesi büyükelçisinin kendisine teşekkür ettiği yalanını yaydı. Bu yalanın mumu, yatsıya kadar bile yanmadı. Gazetecilerin sorularını yanıtlayan Libya Halk Cemahiriyesi Sekreteri Abdülmalik, "Neden teşekkür edelim, Türkiye ABD'yi kınamadı ki?" dedi.

Gerçekten de, niçin teşekkür etsindi? Ortadoğu'daki en büyük ABD üsleri Türkiye topraklarında değil miydi? Libya'yı bombalayan F-111 uçaklarının pilotları, eğitim uçuşlarını Türkiye'de yapmıyorlar mıydı? Akdeniz'de terör estiren 6. filo gemileri ikmal için Türkiye'den yararlanmıyor muydu? Türkiye'deki çeşitli ABD tesisleri dinlenme, casusluk işlerinde kullanılmıyor muydu?

ABD ve işbirlikçileri, halkımızın tepkisini etkisizleştirmek için Libya'nın Türkiye'de de "teröristlik yapacağı" yalanını yaydılar. Ardından Ankara'da "bombalı Libyalı"lar yakalandı. Gazeteler günlerce "Libyalı teröristler tehlikesi"ni yaydılar. Ama sonunda ortaya çıktı ki, sözkonusu "bombalı Libyalı"lar, ABD elçiliğinin isteği üzerine, onun işaretiyle "Anti-terör Harekat Dairesi" polislerince yakalanmıştır.

Bu durum, Libya Arap Halk Cemahiriyesi Sekreteri Abdülmalik'in şu sözlerini doğrulamıştır: "Amerika, CIA ile bazı eylemler yapıp bunları bizim üzerimize yüklemeye çalışıyor. Kendi kamuoyunu, Avrupa kamuoyunu oluşturmak için bunun hazırlıkları içinde."

Ne ki, ABD emperyalizmi, daha başka, daha tehlikeli hazırlıkların içindedir. ABD işadamlarının toplantısında konuşan Reagan, Libya'dan sonra, şimdi de Suriye ve İran'ı "uluslararası terörizmi desteklemek" ile suçlamış, Şam ve Tahran yönetimlerini de "cezalandırmak"tan dem vurmuştur. Toplantıdan sonra Amerikan gazetecilerinin "bu cezalandırma Libya örneğindeki gibi mi olacak?" sorusuna ise şu yanıtı vermiştir: "Yeterince kanıt elde edersek, Şam ve Tahran'ı da bombalamaktan çekinmeyiz."

TKP MK bu gelişmeler üzerine 25 Nisan günü yayınladığı çağrıda tehlikenin büyüklüğüne dikkati çekti ve şöyle dedi.

"Yurttaşlar,

Türkiye Türkiye'yi yönetenlerin ihaneti yüzünden Amerikan emperyalizmi ülkemizde dilediği gibi at oynatmaktadır. Ve şimdi de Libya'dan sonra, bizim topraklarımızı da kullanarak Suriye ve İran'a saldırmak istiyor. Savaş tehlikesi kapıdadır Buna izin vermemeliyiz.

Topraklarımızdaki Amerikan üslerinin yurt savunması için değil, Amerika'nın saldırgan amaçları için kurulduğu şimdi apaçık ortaya çıkmıştır. Amerikan üslerindeki her türlü faaliyetin kontrol altına alınması ve Amerika'nın bu üslerden hiçbir şekilde yararlandırılmaması için harekete geçmeliyiz.

Bu kritik durumda bütün muhalefet partileri aralarındaki ayrılıkları bir kenara bırakarak biraraya gelmeli, hep birlikte savaş tehlikesine karşı durmalıdır. Sendikalar, öteki meslek kuruluşları seslerini yükseltmelidir. Yurtsever subaylar bu çok tehlikeli durum karşısında sessiz kalamazlar.

Hükümete baskı uygulamalı, halkımızın saldırgan Amerikan emperyalizmine duyduğu öfkenin güçlü bir protesto hareketine dönüşmesi için her çabayı göstermeliyiz.

Suriye, İran, Irak ya da Libya ile aramızı açmayı amaçlayan bütün girişimlere kararlılıkla karşı durulmalıdır. Bu kritik durumda, Ege'de ve Kıbrıs'ta yeni gerginliklere yol açacak girişimlere karşı uyanık olunmalıdır. Amerikan emperyalizmi, saldırgan amaçlarına ulaşmak için her yolu deneyecektir. TKP bütün yurtseverleri sorumlu davranmaya çağırıyor. ABD'nin topraklarımızdaki üsleri kullanması önlenmelidir. Bunun için her çaba gösterilmeli, hükümete her türlü baskı yapılmalıdır."

TEPKİLER

Başı sayfa 1'de

● Eski dışişleri bakanı Çağlayangil: "Türkiye, bu saldırının destekleyicisi olmamalıdır."

● Eski dışişleri bakanı Işık, hükümet açıklamasında "terör" konusuna yer verilmesini eleştirdi, "bu çağda hiçbir devletin bombardımanlarla başka devletleri cezalandırmaya hakkı olamayacağı üzerinde durulmalıydı" dedi.

● DSP Başkanı Rahşan Ecevit ABD'nin Libya saldırısını kınadı, "ABD'nin Türkiye toprakları üzerindeki bir askeri tesisi ve aynı zamanda KKTC topraklarını, benzeri bir hareket için kullanmasına karşı önlemler alınması gerektiği"ne dikkat çekti.

● DYP Başkanı Cindoruk: "Hiçbir gerekçe Amerika'nın Libya saldırısını haklı kılamaz."

● Refah Partisi: "Hangi gerekçeye dayandırılırsa dayandırılsın, bu saldırı ABD'nin işgalci, sömürgeci ve baskıcı amacının kanıtlayan yeni bir belge olarak tarihe geçecektir."

● "Amerikan saldırısı karşısında Libya' nın yanıdayız" diye açıklama yapan SHP' den bir heyet, Libya büyükelçiliğini ziyaret etti. SHP Yürütme Kurulu toplantısında Fermani Altun, SHP'nin miting yapmasını, Libya'ya dayanışma heyetinin gönderilmesini Türkiye'deki Amerikan üslerinin kapatılmasını istedi.

● SHP milletvekili Mustafa Kemal Palaoğlu parlamentoda: "O ulus 'tam bağımsızlık' diyor. Emperyalizme 'hayır' diyor. Çok uluslu tekellere 'hayır' diyor. Kendi öz kaynaklarına dayalı ulusal bir ekonomik yapı kurmak istiyor... Affedilmek istenmeyen işte budur ve ABD sisteminin mantığına göre, gerçek ve büyük terör işte budur."

● SHP'li milletvekili Erol Ağagil, parlamentoda yaptığı konuşmada Karadeniz'de ve sonra Akdeniz'deki bu davranışlarla ABD'nin Türkiye'yi bölgede sandviç durumunda bıraktığını, SİA görüşmelerinde köşeye sıkıştırmayı amaçladığını bildirdi.

ATILIM 15 Günlük Gazete. Herausgeber: Ermis Verlag. Satz/Dizgi, Umbruch/Tertip, Druck/Baskı: Eigene Herstellung. İsteme Adresi: Postfach 101016, 4300 Essen 1. Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 36050105, Knt. Nr. 712703. Fiyatı: 1DM. Abone: 1 yıllık 48DM

SİLAHLI KUVVETLERDEKİ İŞKENCECİLERİ DE AÇIĞA ÇIKARALIM !

● Kasım ONAR

Evren 12 Nisan günü Trabzon'da yaptığı konuşmada "güvenlik kuvvetlerinin içinde işkence yoluna başvuranların sayısı binde 2'dir" dedi. Daha önce "işkence yoktur, teranesi vardır" diye bağıran Evren'in, şimdi "işkence vardır ama bunu birkaç polis yapıyor" şeklinde konuşmaya başlamasının gerçek nedeni nedir? Bir bir ortaya çıkartılan işkence olayları nedeniyle, kamuoyunda rejime karşı büyük bir tepki ve nefret oluşmuştur. İşte diktatör Evren, işkencenin sorumluluğunu alt düzeyde birkaç polisin, maşalarının üstüne yıkarak, rejimi ve kendini bu tepki ve nefretin hedefi olmaktan kurtarmaya kalkışıyor. Bir yandan da polis teşkilatını, yurttaşlara daha da gaddarca davranması için kışkırtıyor. Ancak diktatörlük rejimi işkencelerin sorumluluğundan, ellerine bulaşmış yurtsever kanından kendini kurtarabilir mi?

İşkencelerin kimlerin emriyle, nasıl yürütüldüğü, itirafçı polis Sedat Caner'in son açıklamalarıyla bir kez daha gözler önüne serildi. Sedat Caner, Ankara Cumhuriyet Savcılığı'ndaki son açıklamalarında, işkencelerin her bölgede, sıkıyönetim komutanının emrinde çalışan bir **komisyon** tarafından yürütüldüğüne dikkat çekiyor, Kahramanmaraş bölgesinde de işkenceyle ölüm olaylarının tamamından, Sıkıyönetim Komutan Yardımcısı Tuğgeneral Yusuf Haznedaroğlu'nun haberdar olduğunu vurguluyordu. Yusuf Haznedaroğlu, 12 Eylül darbesinden bir ay önce tuğgeneralliğe terfi ettirilerek Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep, Adıyaman ve Hatay illeri Sıkıyönetim Komutan Yardımcılığı'na getirilmişti. Sedat Caner'in açıklamalarına göre, Tuğgeneral Yusuf Haznedaroğlu'nun emrindeki işkencelerden sorumlu **"sorgulama komisyonu"**nun başında, bölge **Sıkıyönetim Kurmay Başkanı** Binbaşı Nevzat Bekâroğlu bulunmaktadır. Komisyonun öteki görevlileri sırasıyla şunlardır: **MİT Bölge Temsilcisi** Abdülkadir Gökteuçar, **Sıkıyönetim görevlileri** bir yüzbaşı ile binbaşı, **Siyasi Şube Müdürü** Necdet Kondolot, **2. Şube Müdürü** Tahir Ceddeli; işkenceleri uygulayan siyasi şube komiser ve komiser muavinleriyle, siyasi şubede görevli polis memurları.

ATILIM

Unutmadık, unutmayacağız!

Necdet İ./İsviçre

K. Maraş'ta 33.000 kişiyi işkenceden geçiren, ikisi kadın 13 yurtseveri işkencehanede katleden, yüzlerce ilericiyi sakat bırakan bu cellatları iyi tanıyalım.

Tuğgeneral Yusuf Haznedar,
Emniyet Amiri Salih,
1.Şube Müdürü Necdet Kondolat,
Komiser Muavini Özden Kuru,
Komiser Muavini Mustafa Ya...

1 Ağustos 1985

Hürriyet

7 Nisan 1986 Pazartesi

...len **Isparta'da Tümgeneral** olduğunu sandığım, o sırada Sıkıyönetim Komutan Yardımcısı olan Tuğgeneral Yusuf Haznedaroğlu, halen Genelkurmay ... Caner, işkenceleri polis memurlarının uyguladığını, Sıkıyönetim Komutanlığı Kurmay Başkanı **Nevzat Bekaroğlu, MİT** Bölge Temsilcisi **Abdülkadir Gökteuçar,** Sıkıyönetim görevlisi Yüzbaşı **İrfan, Arif Yüzbaşı, Adil Binbaşı,** Siyasi Şube Müdürü **Necdet Kondolot,** 2. Şube Müdürü **Tahir Ceddeli,** Başkomiser **Hüseyin Gülersönmez,** Komiser **Osman Çeçen** ve Komiser Muavini **Özden Kuru**'dan olu-

Bütün bunlar, işkencelerin doğrudan rejimin oluşturduğu ve faşist devlet aygıtının parçası olan bir örgütlenme tarafından yapıldığını gösteriyor. Bu işkence örgütünün Genel Kurmay Başkanlığı'na ve MİT'e bağlı çalıştığı ise bizzat 12 Eylül darbecilerinin hazırladığı raporlarla belgelenmektedir. Örneğin, 4 Aralık 1979 tarihinde yapılan "Sıkıyönetim Komutanları" toplantısına, o dönemin 1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanı sıfatıyla Orgeneral Necdet Ürüğ tarafından sunulan raporun, "anarşiye karşı istihbarat ve psikolojik önlemler" başlıklı bölümünün 4. maddesinde şöyle deniyor: **"MİT, polis, askeri unsurlar ve zaman zaman da askeri savcıların katılacağı özel soruşturma timleri, komutanlığın emrinde teşkil edilmeli, buna yasal destek sağlanmalıdır."**

Şimdi Sedat Caner'in itiraf ettiği **"sorgulama komisyonu"**nun Kahramanmaraş'taki faaliyetleri, 1979 yılı sonlarında Necdet Ürüğ'un kurulmasını istediği sorgulama timlerinin, 12 Eylül darbesiyle birlikte bizzat diktatörlük tarafından "teşkil edildi"ği"ni, işkencelerden öyle "bir kaç polis"in değil, Evren'in, öteki cuntacı generallerin sorumlu olduğunu açık seçik ortaya koymaktadır. 12 Eylül rejiminin cinayetlerinde, hangi ipin ucunu çekseniz karşınıza militarist generaller çıkıyor.

İşkenceci olduğu belgelenen ve hakkında soruşturma açıldığı öne sürülen Yusuf Haznedaroğlu, halen Tümgeneral rütbesiyle görevini sürdürmektedir. İşkence örgütünün kurulmasını planlayan Necdet Ürüğ halen Genel Kurmay Başkanlığı koltuğunda oturmaktadır.

Başta rejimin tepesindekilerden, Ürüğ'dan olmak üzere, MİT Müsteşarı Korgeneral Burhanettin Bigalı'ya, Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük'e ve işkence örgütünün en tepesinde görev alan generallere kadar bütün işkencecilerin yüzlerindeki maskeyi indirmek, yalnız polisteki değil, ordudaki işkencecilerden de hesap sorulması için mücadeleyi yükseltmek zorunludur. Bu yolda harcanan en küçük bir çabaya vargüçle destek olmak ve işkencecilerin işledikleri kanlı cinayetlerin, suçların hesabını sormak için çalışmak, kendisine "insanım" diyen her yurttaşın temel görevi olmalıdır.

Barışa değil, ölüme aracı!..

Nisan ayında İzmir'de "Türk-Amerikan İş Konferansı"nın ikinci gününde "Savunma Sanayii Teşvik ve Destekleme Fonu" Başkanı Vahit Erdem, Amerikan silah tekellerinin temsilcilerinin gözlerinin içine bakarak "silah sanayiinde Türkiye'nin yabancı yatırımlara kapıyı açtığını "üstüne basarak belirttikten sonra, şöyle diyordu: "Irak ve İran'ın silahlara ihtiyacı var. Böyle bir pazar için bu ülkelere en yakın konumdaki Türkiye'de silah sanayiinde yatırımı düşünürseniz acele etmelisiniz. Çünkü siz acele etmezseniz bu pazarı İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar ve Almanlar ele geçirmeye çalışacaktır. Ama biz önceliği size tanıyalım. Acele davranın, siz gelmezseniz başkaları gelecek. Bu pazarı ele geçirecekler."

İşte diktatörlük Türkiye'sinin komşularına bakış açısı, İran-Irak savaşını kızıştırmak için ölüm tüccarlarını Türkiye'ye silah yatırımı yapmaya davet, barışa değil, ölüme çağrı! Sonra da Ortadoğu'da barış edebiyatı! İşte diktatörlük rejiminin haysiyetsiz, iki yüzlü dış politikası... Türkiye'yi ölüme köprü yaptırtmamak için, Türkiye'nin dış politikasının kökten değişmesi, barışçı ve iyi komşuluk ilişkilerine dayalı, istikrarlı ve onurlu bir dış politika için asıl yurtsever, demokrat güçlerin acele etmesi, ABD'ye ve diktatörlüğe dur demesi gerekmiyor mu?..

İlk "Atatürk Uluslararası Barış Ödülü", Cumhurbaşkanı Evren'in de onayıyla, NATO eski Genel Sekreteri Josef Luns'a verildi.

Konuya ilişkin olarak bir açıklama yapan Barış Derneği Genel Başkanı Mahmut Dikerdem şöyle dedi: "Ödülün Atatürkçülük adına söylenen ve yapılanlar gözönüne alındığında, Luns yerine Birleşik Amerika başkanı Reagan'a layık görülmemiş olması yine de memnunluk uyandırmalı."

İlerici Liseliler

Baran/İstanbul

Geçtiğimiz ay içinde, İstanbul'un çeşitli liselerinde "İlerici Liseliler" imzasıyla bir bildiri dağıtıldı. İlerici liseliler orta öğrenim kurumlarında rejimin dayatmak istediği eğitim sistemine ve baskılara karşı tepkilerini dile getiriyorlar ve artık sessiz kalmayacaklarını vurguluyorlardı.

İlerici Liselilerin bildirisi şöyle sona eriyordu: "Liseli arkadaş, haydi göreve. Faşizme karşı 'demokratik lise' için ulusal demokrasi saflarına... Liselerde Sol Birlikle, ilerici liselilerle birleşmeye... Kahrolsun faşist diktatörlük! Silah değil işyeri, kışla değil okul. Kürtlere anadilde eğitim! Yaşasın demokratik lise kavgamız!"

ATILIM
Kurucusu: İ.Bilen
YURTDIŞI EKİ
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı
1 Mayıs 1986

BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR

M.YILDIZ

Batı Avrupa'daki Türkiyeli emekçilerin demokratik örgütleri, 12 Eylül darbeşinin ilk günlerinden başlayarak Türkiye demokrasi güçleri ile güçlü bir dayanışma hareketinin örülmesi, Batı Avrupa kamuoyunun Türkiye'de olup bitenler üzerine aydınlatılması ve diktatörlük rejiminin yalıtlanması için yoğun uğraşlara giriştiler. Dönem dönem kampanyalar halinde yoğunlaştırılan bu faaliyet, çeşitli kanallara bölünmüş olmanın getirdiği zaaflarla birlikte etkili oldu. Batı Avrupa'nın demokratik çevrelerinin konuya duyarlılığı artırılırken, Türkiye'deki demokrasi güçleri, yurtseverler yalnız olmadıklarını gördüler. Batı Avrupa'dan tümden yalıtlanma endişesi rejimin önüne dikildi. Bu çabalar diktatörlüğün saldırganlığının gemlenmesinde, manevralarının açığa çıkarılmasında rol oynadı.

Bugün, artan bir tepki ve demokratik muhalefetle karşılaşmasına karşın, rejimin baskısı ve zorbalığı sürüyor. İşkence ve cinayetler durmuş değil. Türkiye Kürdistanı'ndaki devlet terörü giderek daha sistemli hale geliyor. Tutuklamalar sürerken, mahkemeler ağır hapis cezaları kesiyor. İdam dosyaları kabarıyor. Öte yandan, demokrasiye geçiliyor manevrası ile birlikte atılan "sivil hükümet", "parlamento" gibi göstermelik adımlar, bir yanıyla diktatörlüğün baskılarının ve kurumlaşma yönündeki uygulamaların üzerini örterken, bir yanıyla da Batı Avrupa'da Evren-Özal yönetimine açık destek vermeye can atan çevrelerin de elini kolunu serbest bırakıyor. Artık Batı Avrupa'nın gerici hükümetleri, Özal başta olmak üzere diktatörlük rejiminin temsilcileri ile rahatlıkla kol kola girebilmektedir. Türkiye yağmasından pay kapmanın telaşı içindeki Batı Avrupa tekellerinin çeşitli düzeylerdeki temsilcileri artık "demokrasi, insan hakları" kaygısını yüzlerinden fırlatıp atmıştır. Bir dizi gelişmenin yanısıra en son olarak Avrupa Konseyi'nin Türkiye'nin başkanlığına ilişkin aldığı kararda da bu olgu kendini yansıtıyor.

Konuya ilişkin olarak Federal Almanya'nın Göppingen kentinden S.S. imzasıyla yazan bir Atılım okuru şöyle diyor: "Emperyalist güçlerin Türkiye'deki ve bölgedeki çıkarları için yapmayacakları hiçbir şey yoktur. Dolayısıyla onların Türk faşistlerine sağladıkları desteğe şaşmıyoruz. Biz asıl, yıllar yılı parça parça bölünmüşlüğümüze şaşalım."

Şimdi F.Almanya'daki Türk ve Kürt emekçilerine hitap eden 10 demokratik örgütün sürdürmekte oldukları kampanya, bir yandan Evren-Özal rejiminin ve Batı Avrupalı destekçilerinin son manevralarına karşı bir çıkış olurken, bir yandan Göppingenli okurumuzun çok geniş kesimlerce paylaşıldığına inandığımız birlikte eylem yürütme isteğine de bir ölçüde yanıt getirmektedir. Bilindiği gibi, F.Almanya'da faaliyet yürütmekte olan Av. Dev-Genç, Birlik Yolu, Devrimci İşçi, DİBAF, FİDEF, Gerçek ADK, İşçi Gerçeği, KOMKAR, KKDK ve Kurd-Kom örgütleri, "İşkence ve idamlara son, politik tutuklulara özgürlük, genel af, Kürt halkı üzerindeki baskılara son!" kampanyasını başarıyla sürdürüyorlar. Bu ortak belgi etrafında basın toplantıları, açık oturumlar, uyarı nöbetleri, geceler ve benzeri faaliyetler düzenliyorlar.

Bu örgütlerin aldıkları sorumlu tutum, hangi politik görüşten olursa olsun, ülkede demokrasi isteyen tüm Türkiyeli emekçilerce desteklenmelidir. Elde edilen olumlu deneyler temelinde, birlikte eylem yürütme eğilimine, tüm Türkiyeli demokrat çevrelerin çekilmesi çabaları yoğunlaştırılmalıdır. Bu tür kampanyalarda her kentte, yerleşim biriminde, fabrikada, bir kişi bir kişi, üç kişi üç kişi ne kadar varsa tüm potansiyelin harekete geçirilmesi, Türkiye'deki gerçeklerin dile getirilmesi temelinde tüm Türkiyeli emekçilerin birleştirilmesi için herşey yapılmalıdır.

Birlikten kuvvet doğar. Bugün herşeyin anahtarı işte budur.

Her yeni kampanyada daha deneyimli olarak

Ali Toroslu/FAC

"Parti Basınını Güçlendir" kampanyası önümüzde görev olarak duruyordu. Parti örgütümüz işe nereden başlamalı diye düşündü. Önce geçen dönemin kampanyasının deneyimini gözden geçirmeli, yararlı yönlerini benimsemeli, eksikliklerimizi saptayarak bunları gidermenin önlemlerini görüşmeliydik. Çıkardığımız sonuçlar şunlar oldu: Kampanyanın nedenini ve önemini yalnızca parti organında görevli olanların değil, tek tek her yoldaşın ve görev üstlenecek her sempatizanın da özümsemesi için gereken adımlar atılmalıdır. İkincisi kollektif bir çalışma ortamı yaratılmalı, partililerden ve sempatizanlardan karma gruplar oluşturarak, bunların kendi çalışmalarını ayrıntısıyla belirlemeleri sağlanmalıdır. Üçüncü olarak, saptanan parasal hedefe ulaşılmış olsa bile, kampanya kararlaştırılmış olan süre boyunca aksatılmadan sürdürülmelidir. Dördüncüsü, kampanya çalışmaları sırasında kurulan ilişkilerin kalıcı ve sürekli olması için yapılması gerekenler görüşülmelidir. Beşincisi kampanya deneyimi ve sonuçları tüm parti birimlerinde ayrıntılı olarak değerlendirilmeli, temel, kalıcı dersler çıkarılmalıdır.

Her yeni kampanyada, daha atak, daha girişken, daha yaratıcı, daha duyarlı bir çalışma!

Yığınlar, Sempatizanlar

Zeynep/Fransa

Yığınlarla ilişkilerimizi geliştirmek, devrimci dostluğumuzu diri tutmak konusunda şimdi daha fazla mesafeler katediyoruz.

Komünistler yığınlarla ilişkilerini geliştirirken devrimci amaçlarını unutmazlar. Ancak "yığınlar"ın "insanlar"dan oluştuğunu da görmezden gelmezler. Öte yandan ilişki kurulan her insandan anında ya da kısa bir süre sonra ancak bir komünistin gösterebileceği özveriyi istemenin doğru olmadığını, olumlu sonuçlar vermediğini deneyimler gösteriyor.

Biz yığınlara, onların çıkarları için çalıştığımızı kavratabilmeli, bunu pratikte kanıtlayabilmeliyiz. Bunu başaramazsak, kendi sırtından politik çıkar elde eden sömürücülerden çok çekmiş olan emekçiler ya kabuğuna çekilecek, ya da burjuva düzenin koruyucusu partilerin ardından koşacaktır. Politik gelişmelere kendi yararına müdahale edebileceğinin farkına varamayacaktır.

Ama komünist sempatizanların durumunu yeni ilişki kurduğumuz insanların durumuyla karıştırmamalıyız. Yeterince bilgi ve deneyim sahibi olmasalar da, devrimci savaşımda aktif görev almak isteyen parti sempatizanlarına görev vermekten kaçınmamak gerekir. Her sempatizanın yerine getirebileceği bir görev mutlaka vardır.

Sempatizanlara görev vermemek yanlıştır. Yaptıkları önerilerin değerlendirilmemesi, bu öneriler üzerinde yeterince düşünülmemesi de aynı biçimde yanlıştır. Genç sempatizanları küçük gören ifadeler ise daha da büyük bir yanlıştır.

Sürekli kendisinden "iyi bilen", kendisine girişimcilik, yaratıcılık olanağı tanımayan ve yaratmayan "yönetici" ile birarada olan sempatizan tembelleşir, körelir. Bunun sonucu olarak partinin sesini, politikasını yayacak dallar budanmış olur.

Her sempatizana somut iş! Sempatizanların partiden beklediği budur.

BATI AVRUPA'DAKİ 8 MART'LARDAN

Bu yıl 8 Mart Kadınlar Günü İngiltere'de coşkulu ve yığınsal etkinliklerle kutlandı. Londra' daki Türkiyelilerin yığın örgütü Halkevi kadın merkezinin örgütlediği 8 Mart kutlamalarına da katıldım. 8 Mart kutlamalarında ana belgilerimiz, oturma ve çalışma hakkı, parçalanmış ailelerin birleştirilmesi, dünyada barış ve ülkemizdeki demokrasi güçleriyle dayanışmanın yükseltilmesiydi.

Kutlamalar çerçevesinde ilk olarak 8 Mart konulu bir seminer düzenlendi. Seminere 60'a yakın kadın katıldı.

Daha sonra 8 Mart günü yapılacak yürüyüşün hazırlıkları başladı. 8 Mart'a 1 hafta kala Türkiyeli kadınların yoğun olarak çalıştığı yerlerde bildiriler dağıttık. Üzerinde Barış, Eşitlik, İlerleme yazılı afişlerimizi fabrika ve sokaklara yapıştırdık. İşten çıktığımızda adeta koşarak Halkevine geliyor, çeşitli çalışmalara katılıyorduk. Her köşede ayrı bir çalışma yapılıyordu. Çoğumuz böyle bir faaliyete ilk kez katılıyordu. Yoğun çalışmalardan sonra 8 Mart geldiğinde daha erken saatlerde ellerimizle hazırladığımız pankartlar, karanfiller, flamalarımızla yürüyüşe katılmak üzere hazırlanmıştık. Yürüyüş günü daha önce çalışmalarımıza katılamayan kadınlar da aramızdaydı. Folklor kıyafetli çocuklarımızla kırmızı çatkılı kadınlarımızla yürüyüş kortejinde yerimizi aldığımızda son derece heyecanlıydık. 100' ü aşkın kadın yürüyüşün başından sonuna kadar yorulmak bilmeden, "Oturma, çalışma hakkı, genel af, silah değil iş" belgilerini vargücümüzle haykırdık.

Yürüyüşün ardından düzenlenen gecede ise yine hepimiz seferber olmuştuk. Geceye kimimiz yemek yaparak katılırken, kimimiz de hazırlanan tiyatro oyununda ve koroda görev alıyordu. 350'ye yakın kişinin katıldığı 8 Mart gecemiz de büyük bir coşku içinde geçti.

Hacer Deniz/Londra

H.K./Paris

Paris'te 7 Mart gecesi FTİB lokalinde düzenlenen 100 kişilik kabulün ardından, 8 Mart günü, 7 ülkeden kadınların ortaklaşa düzenlediği bir gece gerçekleştirildi. 400'ü Türkiyeli 1150 civarında izleyici ve konuğun katıldığı gecede 7 ülkeden kadınlar adına yapılan ortak konuşmadan sonra İKD Genel Başkanı Beria Onger 8 Mart mesajını okudu. Gecede ayrıca Fransız KP, Irak KP, Sol Birlik Fransa Komitesi ve Türkiye Barış Derneği Genel Sekreteri Enis Coşkun'un mesajları da yer aldı. Yıldız Sertel'in de konuk olarak katıldığı gecede CGT'den de temsilci vardı.

FTİB ve Birlik Yolu çevresindeki kadınların hazırlığına katıldıkları gecenin kültürel bölümü de zengin ve uluslararası nitelikteydi. Şilili, Türkiyeli Cezayirli, Paraguaylı, İsveçli sanatçıların yanısıra, Tunus'tan dans grubu da danslarıyla geceye renk kattı.

Bunların yanında geceye katılan Şilili, Salvadorlu, Paraguaylı, İranlı, Tunuslu, Cezayirli ve Türkiyeli kadınlar el ürünü işlemelerini sergilediler.

G.Pasifik/Avustralya

TKP'nin 65. kuruluş yıldönümü Avustralya'da da kutlandı. 22 Mart 1986 Cumartesi günü Avustralya' nın Melbourne kentinde Avustralya Sosyalist Partisi Victoria Eyalet Komitesi'nin katkısıyla düzenlenen toplantı coşkulu bir hava içinde geçti.

Türkiyeli, Yunanlı, Lübnanlı ve Filistinlilerin katıldığı toplantıda çeşitli konuşmaların yanısıra kültürel etkinlikler de yer aldı.

TKP'nin Sesi'nde iki mektup

TKP'nin Sesi Radyosu her Çarşamba günü "Yarışma" programında yazışma adresine gönderilen mektup imzalarının dökümünü yapıyor, "Daha çok haber, daha çok yazı! Parti basınını güçlendir" kampanyasına katılan militanlarla, dinleyicilerle söyleşiler bu programda yapılıyor. Dinleyicilere istekler iletiliyor, mektup ve yazı gönderme üzerine sorular yanıtlanıyor. Parti organlarına yazanlar da bu programda birbirlerine ve tüm dinleyicilere seslenme olanağı bulabiliyor. Atina' dan K.Ramo'nun Iskenderun'dan Çiçekçi'ye mektubunu, daha sonra Çiçekçi yanıtladı. Bu iki mektubu yayınlıyoruz.

TKP'nin Sesi,26 Şubat 1986

Değerli işçi kardeşim Çiçekçi!

Uyarı, inanç, özveri ve disiplin dolu mektuplarını dinliyorum. Son mektubunu da dinledim (Bak; Atılım 1 Ocak 1986, Parti Yaşamı sayfası). Eğer radyomuz "utanma" konusunda uyarmasaydı, radyoya yazma konusunda çok daha verimli olmadığım için, sana utandığımı söylemekten çekinmeyecektim. Sen ki Akdeniz'in maviliklerine uzanan yeşil bir burundasın. Ve yüksek bacalarıyla tüten, diyelim ki "Cemile"nin dibinde fabrikadasın. Öteki fırının adı "Ayşe"miydi ne? Unuttum. Beni bağışla unuttuğum için. Ama bir an olsun sizi, kavgamızı ve güzel ülkemizi unutmadık, unutamayız. Kutsal direnciniz bize güç veriyor. Mültecilik de kolay değil. Ne ki, yaşamımızın her anında sizinle birlikte seviniyor, sizinle birlikte üzülüyor, sizinle birlikte heyecanlanıyoruz. Nasıl mı?

Mektubunu dinledikten sonra kendime bir çay yaptım. Ne de olsa gelenektir çayı avuç içinde yudumlamak. Sigara içmesem bile böyle yapıyorum. Düşündüm yazdıklarını. Artık ben de senin gibi yapıyorum. Yazacağım yazıyı işte çalışırken pek rahat planlayabiliyorum. İşten sonra sakin bir köşe bulup planladığım yazıyı yazmaya çalışıyorum. Ondan sonra öteki çalışmalara girişiyorum.

Partimizin yayınlarını dikkatlice okuyor, inceliyorum. Artık televizyona daha az zaman ayırmaya kararlıyım. Radyomuzun en iyi dinlenen saati gece 11, yahut 12'de antenin başındayım. Hergün ortalama 6 saat uykuya kendimi iyi alıştırdım. İşte böylece kavganın içinde, zamanın peşinde koşuyorum. Geride kalmamalıyım! Çünkü, ülkemizin aydınlık sabahlarını kuranların arasında kendimi de görmek istiyorum.

Hasretle kucaklar, gözlerinden öperim.

K.Ramo

TKP'nin Sesi,15 Nisan1986

Değerli dostlar,

Bugün programımda mektup yazmak yoktu. Ama yurtdışından yazan K.Ramo yoldaşın mektubunu dinledikten sonra ister istemez duygulandım, kalemi elime aldım, üç gün önce aldığım yazı kağıtlarımı çıkardım, yazmaya başladım. Mümkünse bu satırları K.Ramo'ya iletin.

Sevgili K.Ramo Yoldaş,

Yoldaş diyorum sana. Oysa partili değilim. O onura erişemedim daha. Ama önemli mi? Önemli olan günlük yaşamda üzerimize düşeni yerine getirmek değil mi? Kağıt üzerinde kalan partililik nemize gerek?

Sevgili dost,

Mektubun beni onurlandırdı, cesaretlendirdi. Düşündüm. Biz niye savaşıyoruz? Sömürü olmasın, K.Ramo'lar göğüslerini kabarta kabarta yurtlarına dönsünler diye değil mi? Hele hele Demir-Çelik'in fırınlarından "Cemile"den ve "Ayşe"den sözetmen yok mu? Bir an düşündüm, acaba bir zamanlar bu yoldaşımla omuz omuza mı savaştım? Sanki çok yakın tanıdığımsın gibi geldi bana. Yüreğimden birşey kopup gitti o zaman.

Bugün saat 23'te eve geldim. Tabii yine işgücümü sattım geldim. Annem birşey yapmış mı diye mutfağa gittim. Karnım da açtı doğrusu. Dışarıda yemek ateş pahası. Niye yalan söyleyeyim, gün oluyor mektubuma pul parası bulamıyorum. Mutfakta kardeşimi gördüm. Halbuki bu saatte uyuması gerekirdi. Ama dişi ağrıyormuş. Çektirmek için babamdan para istemiş. Tabii yok. "Cemile"nin, "Ayşe" nin dumanını tüttüren babam 50 bin lira maaş alır. Koca bir nüfus. Nasıl yetiştirsin parayı?

Benim cebimde 1600 lira var. Ertesi gün pul almam lazım. "Dişini ne kadara çekerler?" dedim kardeşime. Birşey demedi. Ben 1000 lira verdim. Bende kaldı 600. Sigara da içiyorum. Kıydım sigara parasına. Düşünebiliyor musun Ramo kardeş, 6 pul daha alabilecektim. Bu benim için öylesine büyük bir mutluluk ki!

Evet dost,

"Cemile" de, "Ayşe" de tütüyor. Ama bir başka tütüyor. Biliyorum, senin de burnunda memleket tütüyor. Istersen biraz memleketimden haber vereyim sana. Burada insanlar var, cıvıl cıvıl. Polis cıvıl cıvıl insanları alıp işkencelere götürüyor. Ve bu insanlar karakolların önünden geçerken yüzlerini çeviriyorlar. Jandarmalar köylerde insanları dipçikliyor. Arapça şarkıyı bile yasakladılar.

Bir de o avuçta çay içmenin zevki yok mu? Ama o zevk bile yavan geliyor. Dostlar sürgündeyken zevk bile zevksiz geliyor.

Sevgili dost,

Parti yayınlarını okuduğunuzu yazıyorsun. Bak işte bu konuda seni kıskandım. Neden dersen, o mutluluğa ben erişemiyorum pek. Varsa yoksa bir radyo. Onu da sağlıklı dinleyemiyorum. Benim radyo külüstür, ikide bir bozuluyor. Yenisini alayım diyorum, para yetişmiyor ki! Benim gibi yapacağını da yazıyorsun. Önce sevindim, sonra seni bir kere daha kıskandım. Çünkü radyoda mektup dökümü yapılırken senin üç imzan vardı, benim mektubum ise yok. Bu bir yarış değil mi? Sonra kendi kendime dedim ki "Ben K.Ramo' dan daha fazla yazacağım." Ama yapılacak işler salt mektup yazmakla sınırlandırılamaz ki. Parti politikasının en geniş kesimlere benimsetilmesi konusu var önümüzde. Ajitasyon-propaganda faaliyetleri var. Önümüzde diktatörlüğü durdurma görevi var. Politik çalışmayla ilgili aklına ne gelirse hepsi var.

Mültecilik zor. Hepimizin işi zor. Komünistler hep zor olanı becerirler, öyle değil mi? Bunun için çok çalışmalıyız. Sizin yurtdışında yaptığınız çalışmaların değerini anlıyoruz. Ama basın yurtdışındaki eylemlerinizi hep "hain hareketler" gibi göstermeye çalışıyor. Ama, Radyomuzun haberlerinden işitmezsek bile, onların satırlarının arasından da sizin verdiğiniz mücadelenin önemini görebiliyoruz.

Evet dostum Ramo,

"Cemile" de tütüyor, "Ayşe" de... Ama biliyorum sizin de burnunuzda memleket tütüyor. Dişinizi biraz daha sıkın. Işinize daha bir güçle sarılın. Hangi memlekette eşkiyanın dünyaya hükümdar olduğu görülmüştür?

Sağlıcakla kal.

Çiçekçi